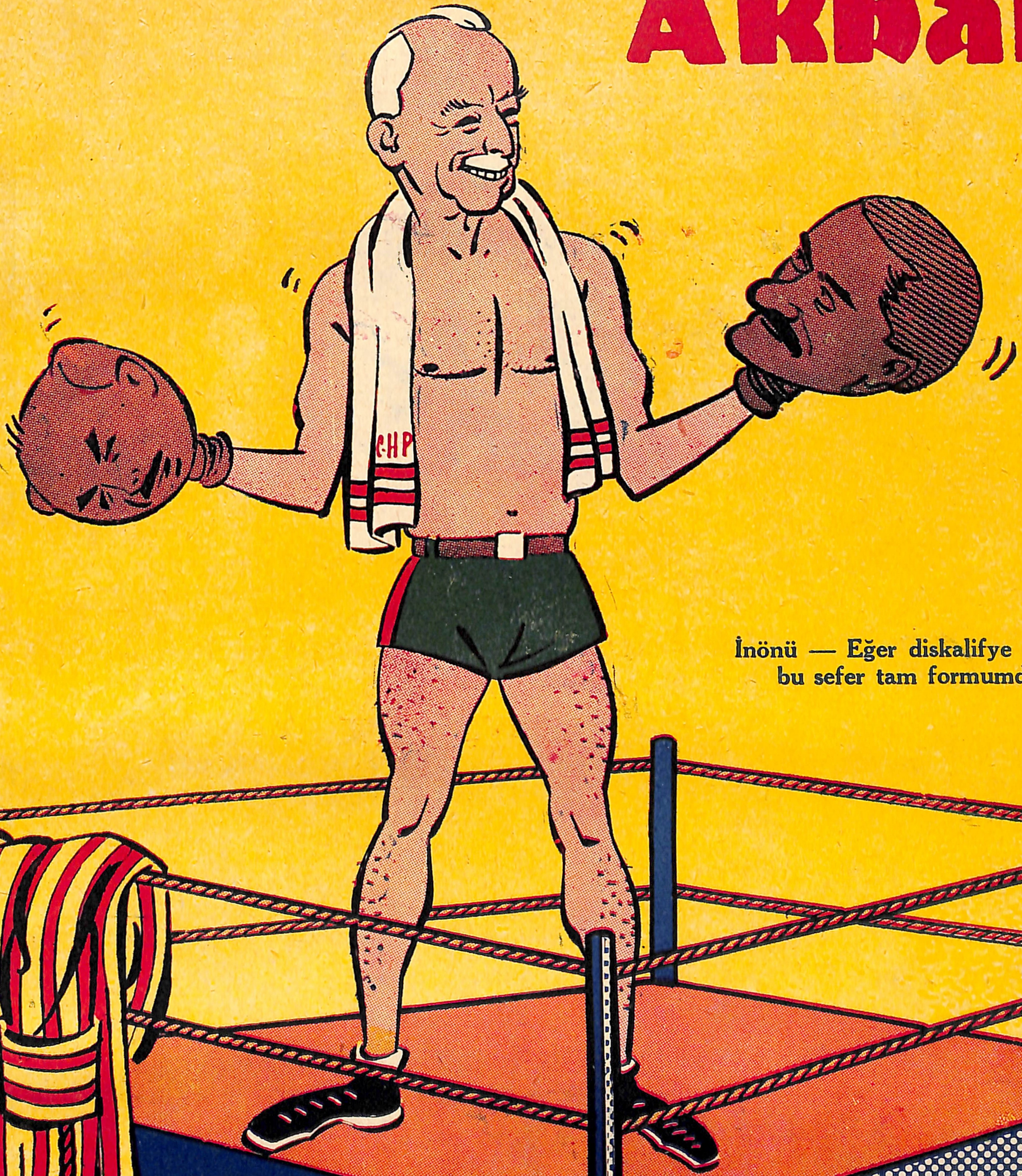
Akbaba

İnönü — Eğer diskalifye etmezlerse bu sefer tam formumdayım!

Kızınız evlenme çağına gelince

CİHAZ MASRAFLARINI

nasıl karşılıyacaksınız?

Şimdiden tedbir almazsanız, o günler gelip çatınca başınız bir hayli sıkışabilir...

Halbuki kızınızın cihaz masraflarını karşılamak için pratik ve verimli bir yol mevcuttur. Herhalde duymuş olacaksınız... Türkiye İş Bankası, İ. K. C. H. namı altında çok cazip bir plânı tasarruf sahiplerinin istifadesine iki senedenberi arzetmiş bulunuyor.

İratlı Küçük Cari Hesaplar, bir nev'i tekaüdiye, dayanak, tahsil ve cihaz masrafı karşılığı olarak, 50.000 liraya kadar PEŞİN SERMAYE veya 600 — çocuklar için 720 — liraya kadar kaydıhayat şartiyle AYLIK İRAT kazandırır... üstelik % 2.5 faiz getirir ve hesap sahibine Türkiye İş Bankasının çok zengin mutad ikramiye çekilişlerine iştirak hakkı verir.

İratlı Küçük Cari Hesabınızı İş Bankasının herhangi bir Şube veya Ajansında açtırabilirsiniz. Gişelerimiz bu fevkalâde plân hakkında izahat vermekten zevk duyacaklardır.

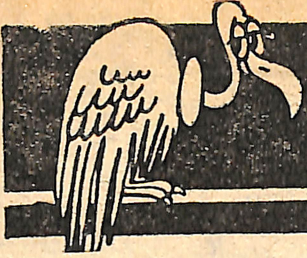
TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

D-314

Akbaba

siyasî mizah gazetesi

Suçlu Aranıyor

OPERA binasının, evet evet, şu meşhur Opera binasının, şu temelini Lütfi Kırdar'ın on yıl evvel attığı Opera binasının üst katı yıktırılıyormuş!

— Aaaa, üst katı da ne zaman yapıldı diye şaşmayınız. Maşallah, 1950 denberi Türkiyemiz sürat asrındadır. Artık bizde de bir Operanın üst katı on yıl gibi kısa bir zaman içinde, göz açıp kapamadan yapılıveriyor, hattâ yapıldıktan sonra yıkılıveriyor!

Şu yapılmaktaki çabukluğa şaşmasanız bile, şu yıkılmaktaki çabukluğa şaşmaz mısınız?.. On yılda yap, on günde yık! Bravo doğrusu, hay yıkan eller dert görmesin!

Allah kısmet ederse, böylece yapa yıka, yıka yapa, biz görmesek bile, çocuklarımız, hele torunlarımız İstanbul Operasının bir gün tamamlandığını görecek, açılış töreninde bulunacaklardır.

Haaa, affedersiniz, unuttum: Üst katı neden mi yıkıyorlar dediniz?.. Efendim, akustik hesabı yanlış olmuşmuş!..

Hani deveye:

— Boynun neden eğri? diye sormuşlar da:

— Ayol, nerem doğru ki? demiş.

Bu Opera binasının da hangi hesabı doğru ki, akustik hesabı doğru olsun!

Temeli atılırken:

— Üç yılda bitecek demişlerdi. On yılda ancak üst katını yıkabildik!

— Altı milyon liraya mal olacak demişlerdi. Yirmi milyona ancak iskeletini çatabildik'. Eh, temelinden çatısına kadar her şeyi yanlış hesap edilen bu yapının bir de akustik hesabı yanlış oluvermiş, ne çıkar? Kıyamet kopmaz a...

Hem yanlış hesaplarımız yalnız bu Opera binasında mı sanki? Balıkpazarında patlatılan dinamitlerden Rüstem paşa camiinin, mavisinde göz nuru, kırmızısında alın teri ışıyan çinileri paramparça olmuş... Sinan'ın, gök kubbeyi kıskandıran kubbesi iki yerinden çatlamış... Neden?.. Sadece hesap yanlışı değil mi?..

Köhne binaları yıkmak için patlatılan dinamitin ne sarsıntı yapacağını hesap edemeyenlerin eline olsa olsa ancak çatapat teslim edilir!

Fakat asıl mühim olan hesap yanlışı, hesap eksiği, ne şundadır, ne bunda... Sadece hesap sormamakta!

Bu memlekette yanlış hesapların hesabı sorulduğu gün, hiç bir işimizde hesap yanlışı olmıyacağına inanınız!

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Dünya böyle karıların yüzünden batacak hemşire!...

OLAYLAR

ALAYLAR

Bir avuc toprak

TİYATROMUZUN kendi kendini yetiştirmiş, kompozisyon rollerinde büyük başarı kazanmış bir aktörü idi. Tiyatrodan aldığı parayla geçinemediği için, dublâjdan filme, rejisörlükten artistliğe koşup durdu. Sonunda bu koşmaya, bu yorgunluğa kalbi dayanamadı. Kırk altı yılda pes etti.

Talât Artemel, Bolu'da film çevirirken öldü. Yarıda kalan son çevirdiği filmin adı neydi biliyor musunuz: Bir avuç toprak...

Refah!

BAŞBAKANIMIZIN «her mahallede birkaç milyoner yetişti» sözü, içinde ya şadığımız toplumun damgasıdır. Adapazarı'nda 63 yaşında bir dilencinin 12 bin lirası çalınmış. Bir yaşlı dilencinin cebinde çalınabilecek on iki bin lirası olursa, bir mahallede bir kaç milyoner değil, neden bütün mahallenin milyoner olmadığına şaşılır.

İndirme

SON zamanlarda bir indirme merakı başladı bizde. Bayezit - Aksaray yolu 60 santim indiriliyor. Taksim'de yarın yamalak kalan opera binası indiriliyor. Edirnekapı caddesi de indiriliyormuş.

Bir indirmedir gidiyor. Kime sordumsa, bu indirmelerin ne işe yaradığını bir anlayan çıkmadı. Yalnız bir kişi:

«— Fiyatları indirmek istiyorlar, indiremiyorlar. Bir şeyi indirmek lâzım... Ne yapsınlar, onlar da yolları indiriyorlar.» dedi.

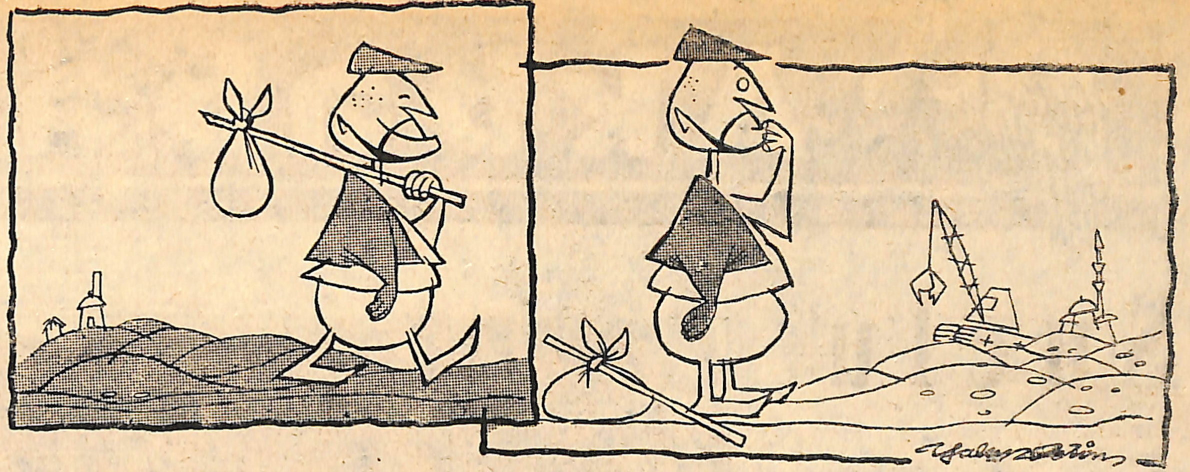
Ne kadar doğrudur, bilmem.

Süpürge

BİR bayan Eminönü Belediye Şube Müdürüne gitmiş. Çarşıkapı'da bir bakkalın süpürgeyi kendisine altı liraya sattığını söylemiş ve:

— 1953 de süpürge 75 kuruştu. 1954 de 125, 1955 de 150, geçen sene ise 200 kuruştu. Şimdi 6 liraya çıktı! demiş.

Hayat pahalılığının en işe yarayanı sanırım süpürge fiyatlarının artışıdır. Süpürge fiyatları böyle durmadan arttıkça, kadınlar, aman eskiyecek diye, kocalarının başına vurmaya kıyamazlar. Tabiî, kocalarının başına değil, süpürgeye kıyamazlar.

Köyden indim .... Şehire,,,

Tekzip Ederim!..

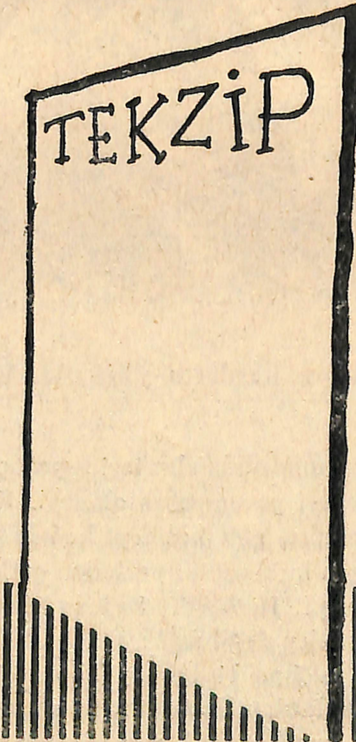
★ Eden : Bulur — İnleyen : Ölür ★

Ankara'da çıkan Yeni Gazete'nin bir sayısında o kadar çok tekzip vardı ki, tekzipten yer kalmadığı için, gazete, haberleri son sayfasında ancak verebilmiş, makale, fıkra, roman gibi yazılarını da hiç koymamıştı.

Tekzip, Strip-tiz ve sallan-yuvarlan'dan sonra günümüzün en yaygın eğlencesidir. Aşağıda çok ilgi çekici bir kaç tekzip örneği veriyoruz. Gazetelere tekzip yollamak isteyenler bu örneklerden istedikleri gibi yararlanabilirler.

12.8.957 günlü gazetenizde şahsıma izafeten yapılan neşriyat tamamen hilâfı hakikattir. «Ahmet Arıner adında 65 yaşında bir ihtiyarın, Boğaziçindeki turistik otellerden birinde, ahlâk zabıtası tarafından basılarak, uygunsuz vaziyette yakalandığı, bilâhare bu şahsın don gömlek ahlâk zabıtasının elinden kaçarak sokakta bir otomobile bindiği, ancak bu otomobil ahlâk zabıtası ekibinin arabası olduğundan, kendi ayağı ile kafese giren ihtiyar hovarda, kadınların muayeneye sevkinden sonra serbest bırakılmıştır.» diye yazılmıştır.

Benim Ahmet Arıner adındaki şahıs ve bu hâdise ile hiç bir ilgim yoktur. Benim adım Ahmet değil Mehmet'tir. Soyadım da Arıner olmayıp Kurman'dır. Yaşım 65 değil, 36 dır. Boğaziçine gitmediğim gibi, altı senedir Konya'dan da ayrılmamış bulunuyorum. Ahlâk zabıtası tarafından hiç bir turistik otelde baskına uğramadığım gibi, hiç bir zaman da uygunsuz vaziyette bulunurken yakalanmadım. Hele don gömlek sokağa fırladığım, sonra şaşkınlıktan polis arabasına bindiğim tamamen asılsız ve esassızdır. Yanım da da hiç bir kadın bulunmadığı gibi, bulunan kadın da muayeneye sevk edilmemiş ve ben de serbest bırakılmamıştım.dır. Şu izahatımdan da kolayca anlaşılacağı üzere, muhterem gazetenizin hakkımdaki neşriyatı tamamen hilâfı hakikat olup, umumî efkâr mücavehesinde şeref ve haysiyetimi kırıcı ve küçültücü mahiyette olduğundan, Savcılık yolu ile gönderdiğim işbu tekzip ve tavzihimin gazetenizin aynı sayfa ve aynı sü-

Ses Duvarı!.

tunda aynı punto harflerle neşrini kanunî hakkıma istinâden talep ve rica ederim.

Konya'da Şık Terzihanesi sahibi : Mehmet KURMAN 12 ay taksitle elbise dikilir

★

Sayın gazetenizin 8. 7. 1943 tarihli nüshasının 8 inci sahife, 7 ci sütununda, hakkımda hiç bir esasa istinad etmeyen bir yazının çıktığını, gazetenizi okumadığım için, ancak bugün, bir arkadaşımın ikazı ile öğrenmiş bulunuyorum. Aşağıdaki hususlatı tavzih ederim. Şöyle ki:

1943 yılında benim «memlekete demokrasi lâzımsa da ancaak, milletin demokrasiyi hazmedecek olgunluğa gelmediği, demokrasiyi hazmedecek seviyeye gelmek için, daha on fırın ekmek yemesi lâzım gelir» dediğim yazılmıştır.

Benim bu sözleri söylediğim zaman, ekmeğin kilosu on kuruştu. O zaman millet on fırın ekmek yiyip, ondan sonra da demokrasiyi de kolayca hazmeder, bitirirdi. Benim bu sözümün üzerinden on dört sene geçmiş ve ekmeğin tanesi otuz, kilosu da altmış kuruş olmuştur. Bu sebeple, artık milletin demokrasiyi hazmetmek için, on fırın ekmek yemesine ihtiyaç kalmadığı gibi, imkân da yoktur. Bugün, on kuruşluk on fırın ekmek yerine, otuz kuruşluk üç fırın ekmek yese, milleti miz demokrasiyi pek güzel hazmeder. Bu da gösteriyor ki, demokrasi yolunda uzun mesafeler almış bulunuyoruz.

Keyfiyetin sayın gazetenizin aynı sütununda Basın Kanunu hükümlerine tevfikan neşrini rica ederim.

Demokrat Parti (. ....) Ocak, İdare heyeti yedek dördüncü üyesi ve İstikamet Fırını sahibi İlyas EKMEKÇİ

★

Sayın gazetenizin 14. 8. 957 günlü sayısında «kırk beş yaşında evli ve dört çocuk babası Ali Ferferik adında bir şahıs dün saat 16,30 da güpe gündüz on dört yaşında bir kızı zorla otomobile bindirerek Hürriyeti Ebediye tepesine kaçırmıştır» diye verilen haberin hakikatle hiç bir ilgisi yoktur. Her ne kadar benim adım da Ali Ferferik ve yaşım kırk beş ise de ve yine her ne kadar evli olup, Allah cümleninkini bağışlasın dört çocuğum varsa da, ve 14.8. 957 günü on dört yaşında bir kızı zorla otomobile alıp Hürriyeti Ebediye tepesine kaçırdımsa da, bu hâdise sayın gazetenizin yazdığı gibi 16,30 da olmayıp, 16,17 de olmuştur. Hâdise sırasında muhabirinizin saatinin ileri gittiği veya meydan saatine baktığından yanıldığı anlaşılmaktadır. Sağ gözden sol göze güven olmadığı böyle bir zamanda meydan saatine itimad etmenin ne kadar yanlış olduğu böylece bir kere daha ortaya çıkmıştır. Hayatta zamanın ne kadar büyük değeri olduğunu gözönünde tutarak, keyfiyetin bu yolda düzeltilmesini ve bu tavzih mektubunun neşrini rica ederim.

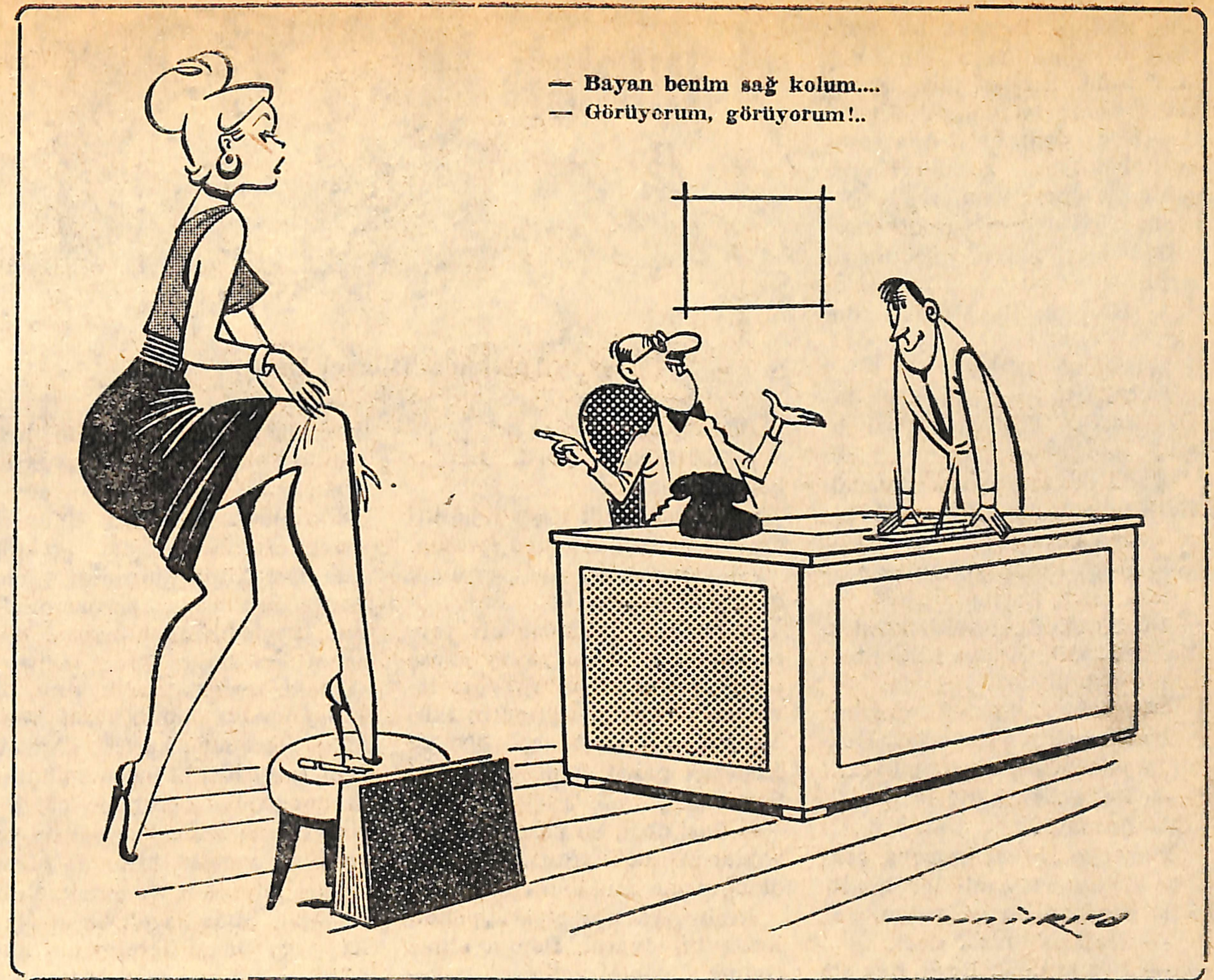
Zaman Aşevi sahibi Ali FERFERİK

Realist..

Sürrealist...

— Bayan benim sağ kolum....
— Görüyorum, görüyorum!..

göz ucu ile AVRUPA

Via Veneto

Bu, Roma'ya üçüncü gelişimdir. Ama Roma, orada doğup orada büyüyenler için bile bitmez. Her heykel, her tablo, her anıt, size her görünüşünde güzelliğinin yeni bir sırrını açacaktır: Şu şehvetin parmakları gömülmüş mermer kalçanın yumuşaklığını en körpe kadın vücudunda bulamazsınız. Şu genç heykelin damarları sanatın asil kanı ile sıcak.

Roma'da heykel vatandaş olmuştur: O, müzede değil, bizim gibi sokaklarda dolaşıyor, meydanlarda geziniyor, parklarda dinleniyor!

Sabahleyin, ağzından sular dökülen aslanları seyrederek Doney'e gittim. Bu, büyük otellerin, şık mağazaların ve camlarından hâre hâre sular akan çiçeklerin sıralandığı büyük cadde üstünde, Via Veneto'da bir kahvedir. Ama, Mehmet Akif'in mahalle kahvesi değil: Bir temizlik ve zerafet sergisi...

Kaldırım üstündeki masalardan birine oturdum. Şehrin güzel kadınları, neşeli kızları, renkli şemsiyelerin gölgesinde dinleniyorlar.

Garson, ısmarladığım portakal suyunu getirdi: İçinde dört köşe, pırıl pırıl bir buz parçası, yanında ipek kâğıdı keselere el değmeden doldurulmuş şeker...

Bardağı yudum yudum emerek caddeyi seyrediyorum: İskarpinler geçiyor... Siyah iskarpinler, kahverengi iskarpinler, beyaz iskarpinler... Kadın iskarpini var, erkek iskarpini var, bağlısı var, düzü var, fiyonğlusu var... Ama, iki şey yok: Boyasızı bir, çarpık ökçelisi iki...

Gözlerimi yavaş yavaş yukarı kaldırıyorum: Etekler, pantalonlar... Mavi etekler, sarı etekler, siyah etekler... Lâcivert pantalonlar, gri pantalonlar, bej pantalonlar... Her renk var, her biçim var. Ama iki şey yok: Lekelisi bir, ütüsüzü iki...

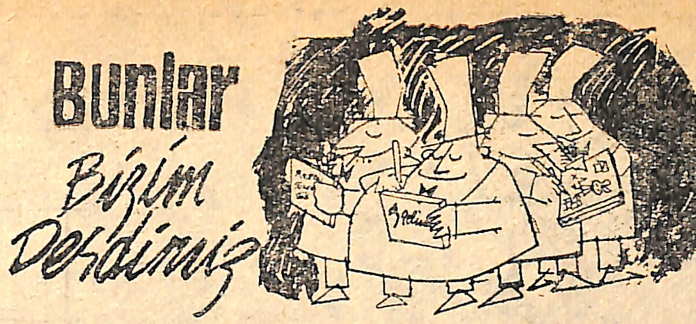
Gözlerimi biraz daha yukarı kaldırıyorum: Her kadın yüzü iyi boyanmış, her kadın başı güzel taranmış ve her erkek çehresi jiletten yeni çıkmış... Roma sokaklarında dağınık kafa, kepekli saç ve traşlı surat göremezsiniz.

Via Veneto yolcuları arasında bir şey daha yok: Hasta ve sarsak adam. Değil koltuk değneklerile asfaltı kakıştıran topal, değil değneğiyle kaldırımları dürtükleyen köre, öksüren insana bile rastlıyamazsınız. Avrupalı, öksürdü mü:

— Hastalandım!

Deyip yatağa giriyor.

Yusuf Ziya ORTAÇ

★ **Anlatan: Dilâver Dertli** ★

BİR küçük bakkal dükkânı gördük. Bakkal, bir köylü kadının şişesine gaz dolduruyordu. Bizi görünce önce kadın, sonra bakkal güldü.

— Hee... dedi, Reşit Ağa yolunuzu bekliyor. Asmalı Kahve şorda... Depeyi aşın, sağda görünür.

Gülmeleri alaylı, küçümseyici idi.

— Kim bu Reşit Ağa? dedim.

Müşterilerden biri:

— Seğirtin, seğirtin, dedi. Sizi bekliyor. Gidincek görürsünüz.

Hafif yokuşu aşınca Asmalı Kahveyi gördük. Bir çocuk bize doğru koştu:

— Reşit Emmi yolunuzu gözlüyor... dedi, kaçtı.

Büsbütün meraklanmıştık. Yokuşu indik. Kahve tıklım tıklımdı.

— Merhaba Ağalar... dedik.

Bakıp bakıp gülüyorlar. Hepsinin yüzünde o alaylı gülüş...

— Reşit Ağa kim?

— Şorda...

Peykeye bağdaş kurmuş, çenber sakallı, sevimli bir köylü. Bizi görünce bir doğruldu:

— Hoş geldiniz... dedi.

— Hoş bulduk. Reşit Ağa siz misiniz?

— Hee, benim.

— Bizi bekliyormuşsunuz, öyle mi? Yolda kimi gördükse, Reşit Ağa sizi bekliyor, dedi.

— Hele oturun, buyrun... dedi, bekliyoruz a, beklediğimiz siz değilsiniz. Sizi böyle şeher kılığıyla görünce beklediklerimiz sanmışlar. Ne içersiniz?

Birer ayran istedik. Sonra yolda cipimizin bozulduğunu, onun için buraya geldiğimizi, yolda önümüze çıkanın «Sizi Reşit Ağa bekliyor» deyince şaştığımızı anlattık. Reşit Ağa kahveyi dolduran köylülere:

— Beklediğimiz bunlar değel... dedi. Bıldır onları görmediniz mi?

Bir kaç kişi:

— Gördük, biliyoruz. Bunlar değel... dediler.

— Merak ettik Reşit Ağa, kimi bekliyorsunuz? diye sordum.

— Gelecekler, dedi, şincik nerdeyse gelirler.

Reşit Ağa önümüze bir çevre koydu. Çevreyi yavaş yavaş açtı. Çevrenin içinden dört tane boş cıgara paketi çıktı. İkisi Yenice, biri Gelincik, biri de Boğaziçi paketi idi. Paketleri bize verdi.

— Biz, dedi, bu paketlerin sahaplarını bekliyoruz. Emanet olduğundan muhafaza ettik.

Reşit Ağa boş cigara paketlerini bize verdi. Benim elime Gelincik paketi gelmişti. Pakete baktım, üzerinde karışık çizgiler... Nonfigüratif resimler, sayılar...

— Bunlar nedir Reşit Ağa? dedim.

— Bunlar bizim derdimiz... dedi.

— Ne derdi?

— Vallaha derdimiz. Şincik âdet oldu. İşler seçime bindi bineli, eksik olmasın büyüklerimiz kasaba kasaba, köy köy dolaşıp köylünün derdini dinliyor. Bıldır buraya da geldiler. Derdi olan dinletmeye gelsin diye haber çıktı. İşi gücü bıraktık, millet yığıldı. Dört kişi idiler. Şorda tomofilden indiler. Buyrun, dedik. Selâm, aleyküm selâm... İçlerinden biri: «Ağalar, dedi, şimdiye kadar sizin heç bi derdinizi dinleyen yoktu. Demokrasi dimek, halkın dediğ'ni dinlemek dimektir. Bundan sebep ayağınıza kadar geldik işte. Her kimin ne derdi varsa desin.» Sen bizde dert mi ararsın... Başladık ağnatmaya... Biz ağnattıkça onlar vire yazıyor. «Efendi, ısıtma... dedik, ilkin şu ısıtmanın bir önünü alın.» Yazdılar. Öğretmen karıştı. «Aman, dedi, beş sınıfı bi başıma okutuyorum. Aman öğretmen gönderin.» Dördü birden ha babam ya zıyor. Bi yandan fosur da fosur cuğara içiyorlar. Ne desek, olur, diyorlar. Şuna da olmaz, dedikleri yok. Bizim öğretmenin kulağına eğildim, aman öğretmen, bunlara inanım yok, dedim. Bu ne biçim iş?... Her bi dediğimizi, olur deyi yazıyorlar. Dur şunları bi sınayalım, dedim. Ben hemen, Allah razı olsun, dedim, her bir şeyi yazdınız, tekmillediniz. Bir de kasabaya tiren istiyoruz. Tiren de geldi mi, daha bir isteğimiz yok.»

Cuğara paketinin ardına onu da yazdılar. Akşam oldu. Paketleri ikisi attı, ikisi atmadı. Atılan iki paketi kaptım, soktum cebime... Gitmeye davrandılar. Kahveden çıkarken biri daha paketi attı. Hemen yerden kap tım. Tomofile bindiler. Tomofil uçtu. El sallıyoruz. Tomofilin penceresinden bi el uzandı. Bi boş paket havada uçtu. Seğirttim, onu da kaptım... İşte o dört paket bunlar. Ağnadın mı? Bu cuğara pakeleri bizim derdimiz. Şincik haber salmışlar ki, bu yıl da dert dinlemeye geliyorlarmış. Bekliyoruz. Aha geldiler aha gelecekler.

Öbür paketleri aldım. Yenice paketlerinin birinin üstünde «Şükran, Şükran» diye altı tane Şükran, bir de «Şük» yazılı idi. Yan yana üç yıldız, bir de kayık resmi çizilmişti. Bir sürü de irili ufaklı üçgen, dörtgen...

Boğaziçi cigarasının paketini aldım. Onun üstünde şu yazılar, notlar vardı:

«Kayın biraderin arkadaşı için rica edilecek... Vâfi Beyin iyi bir yere nakli... İtalya'ya gidecek heyete damadın alınması... Olmazsa istifa haberi yayılacak. Üç yüz bin işi (iki tane yazı ile, dört tane sayı ile yazılmış) Dansöz, dansöz (beş kere yazılmış)... Sekiz tane kalp resmi..»

Öbür Gelincik paketinde büyük bir göz resmi, bir zar resmi çizilmiş, «Olur, peki, olur, olur, peki» diye el yazısı ile, kitap harfiyle çeşitli beş on tane yazılmıştı.

— Geliyorlar...

— Geliyorlar...

Sesler duyuldu. Kahvedekiler kaynaştı. Otomobilden üç kişi indi. Bir tanesi:

— Merhaba ağalar... dedi. Öbürü:

— Selâmünaleyküm vatandaşlar!... dedi. Üçüncüsü:

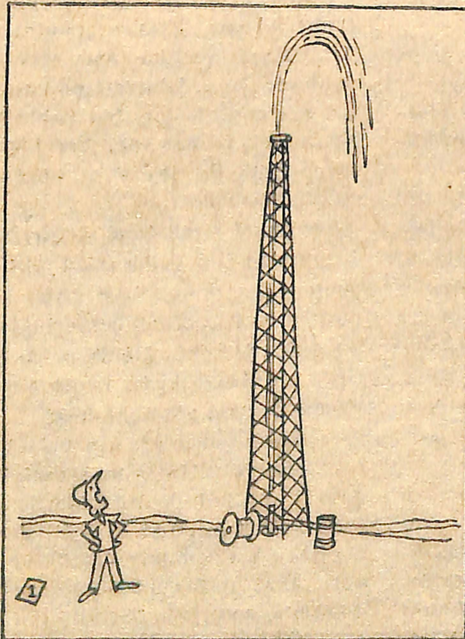
— Merhaba arkadaşlar... dedi.

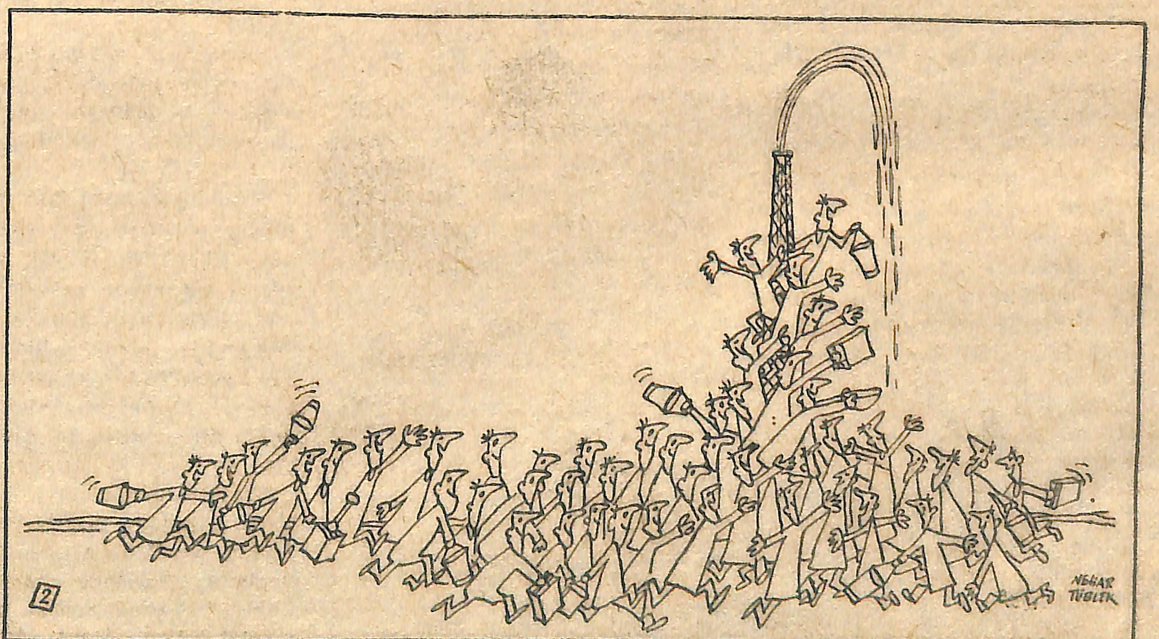
Köylüler az önce bize güldükleri gibi şimdi onlara gülüyorlardı. Hepsinin dişleri görünüyordu.

Reşit Ağa'nın yanına, ikisi iskemleye, biri peykeye oturdu. Sağ ellerini göğüslerine götürüp, küçük, büyük herkesi ayrı ayrı selâmladılar. Şişmanı:

— Geçen seneden beri nasılsınız ağalar? dedi.

Reşit Ağa, hepsinin yerine:

— Vay canına... Petrol değil.... Su çıktı!..

F

FINDIK :

Millî mahsullerimizdendir. Tazesi vardır, kurusu vardır, kavrulmuşu vardır. Hattâ şarkısı bile vardır:

Aman aman fındık,
Ne güzel kırdık!

Bilhassa sosyete kızlarının rağbet ettiği fındık ticareti sa

yesinde giyim kuşam, mal, mülk, para pul sahibi olan fındıkçılar zamanımızda pek çoktur.

Fındığın yalnız kendisi değil, kurdu bile makbul sayılır ve fındık kurdu diye methedilir!

FIÇI :

Diyojenin evi. Şimdi imar sayesinde çoğumuzun yuvası olmuştur.

FAL :

İnsanın talihini gösteren, istikbalini bildiren ilim. Bir türlü olmaz. Bakla falı, iskambil falı, kahve falı, avuç falı vardır.

En usta falcı çingenelerden çıkar. Rıza Tevfik:

Küpünde pekmezin tortuymuş meğer
Uçan turna dedin, martıymış meğer,
Yarın bayram dedin, yortuymuş meğer,
Böyle çingenece fal olur muya?

Diyor... Ama, zamane falcılarının falı da hep böyle çıkmaktadır, hele politikada!..

FAKİR :

Aslen Hindistanlı olduğu rivayet edilirse de doğru değildir. Onlar, iğneli yatak üstünde yatarlarmış. Biz ise her gün kazık yer, kazık içer, kazık giyer, kazık üstünde yatar da yine gık demeden güleriz.

Meşhur fıkradır :

Kazıklanma cezasına çarpılan bir suçlu meydana çakılan kazıkları dikkatle incelerken, sabrı tükenen kazıkçı:

— Bre ne dolaşıp duruyorsun, nasıl olsa kazıklanacaksın... Seç hele birini...

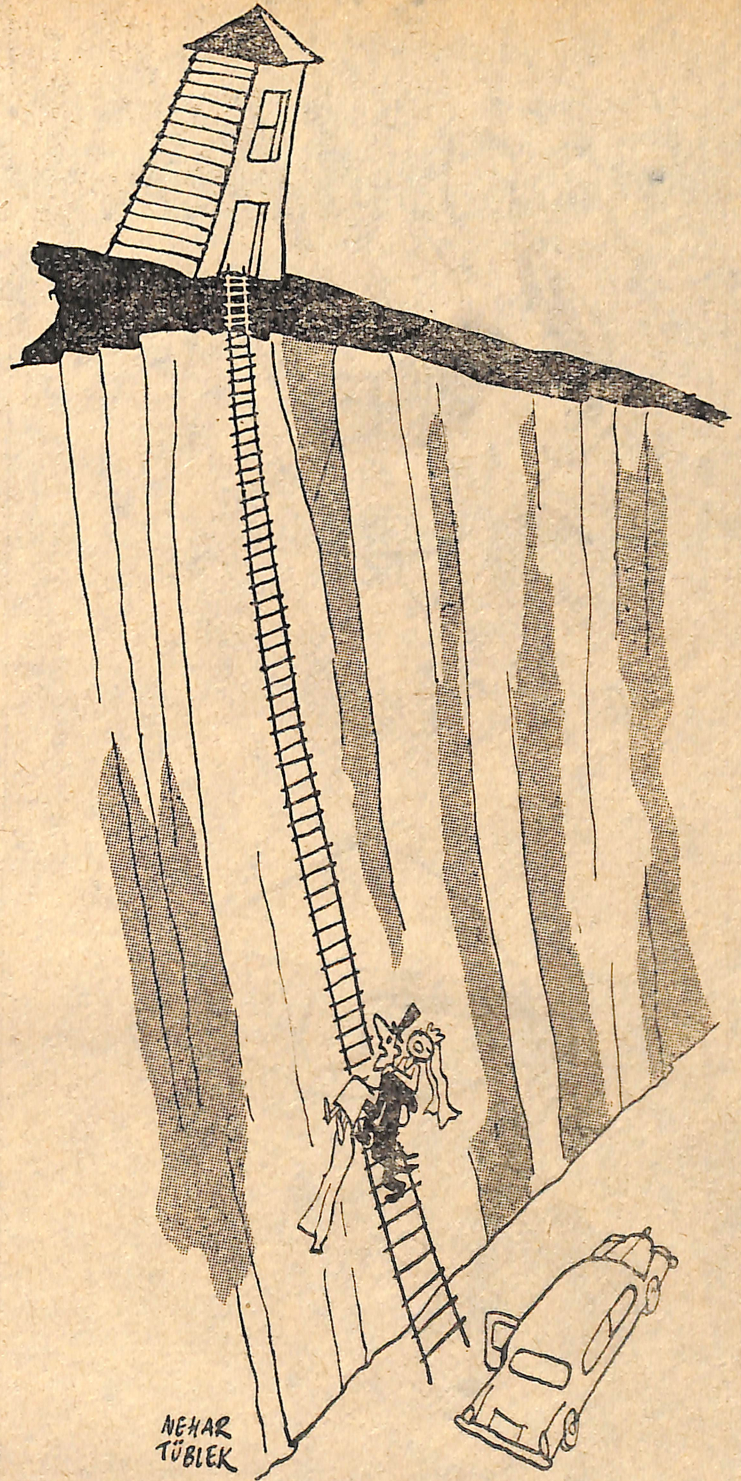
Deyince, suçlu kahkahayı atmış:

— Yoook ağam, acele etme, buna kazıktan kazığa ömür derler!

İşte böyle efendim, biz Hint li fakir gibi, iğne veya çivi üstünde değil, kazık üstünde bile gülümseyerek yaşamağa alışmış fakirleriz!

Bayezit - Aksaray yolu 3 metre indirilecek... (Gazeteler)

Damat — Evliliğin yükü daha şimdiden başladı!...

— Sağolun, iyiyik.., dedi. Siz basılsınız?

— Biz de iyiyiz. Daha iyiyiz. Sizi de daha iyi gördük. Hepinizin yüzü gülüyor. Allah güldürsün...

Üç kişinin en yaşlısı:

— Ağalar, dedi, demokrasi demek, halkın dediğini dinlemek demektir. «Gelincik paketini çıkardı. Kahveci maşa ile ateşi koşturdu.» Biz, sizden aldığımız ilhâmla çalışıyoruz. Ayağınıza geldik. Hiç sıkılmayın, çekinmeyin. Bizim vazifemiz sizleri dinlemek. Ne derdiniz, ne zorunuz varsa, söyleyin!

Önce bir sessizlik, sonra bir fısıltı oldu. Ayakta duran köylülerden biri:

— İlkin şu ısıtma, dedi. Millet ısıtmadan kırılıyo.. Bataklığı kurutmayıncak, ilâç serpmeylen baş edilmiyor.

Üçü de cıgara paketlerine yazıyorlardı. Reşit Ağa, yanındakinin yazısına eğildi:

— Bey, haddim değel a, yanlış yazdın... dedi.

Boğaziçi paketine not alan, her ne yazmışsa karaladı, acele yeniden bir şeyler yazdı.

Gelincik paketine yazan:

— Neden? dedi, bataklığın kurutulması...

— Heç... Bana yanlış geldi...»

Bunu söyledikten sonra çevreyi dizinin üstüne koydu, yavaşça açtı. Gelincik paketini çıkarıp, üstündeki karışık çizgileri gösterdi».

— Geçen yıl, ısıtma deyince böyle çizmiştiniz de...

Kahvede bir gülüşme oldu. Onlar da güldüler. Köylünün biri:

— Öğretmen istiyoruz, dedi, beş sınıfa bi öğretmen yetmiyor.

Yenice paketine not alan:

— Yetmez, dedi.

Reşit Ağa:

— Yanlış yazdın Bey, dedi. «Çevreden geçen senenin Yenice paketini çıkardı» Geçen sene öğretmen deyince, sen Şükran, Şükran, Şükran deyi yazmışsın..

Önce biri, sonra ötekiler cıgara paketlerini ceplerine koydular. Reşit Ağa:

— Hepsi burda var, dedi, bak bu çizikler pavlika için, bu altı kalp tiren için...

Cıgara paketlerini onlara uzattı:

— Bu da gelemeyen beyinki... dedi.

Şişman olanı sinirli, dikildi:

— Nedir bunlar?

— Heç... N'olacak dert... Dert olmasına dert ya, sizin dert mi, yoğusam bizim dert mi, bilmem...

Ayağa kalktılar. Gidiyorlardı. Reşit Ağa:

— Şükran işini unutman, dedi, üç yüz bin de var... Bi de neye alâmetse yıldızlarnan kayık resmi...

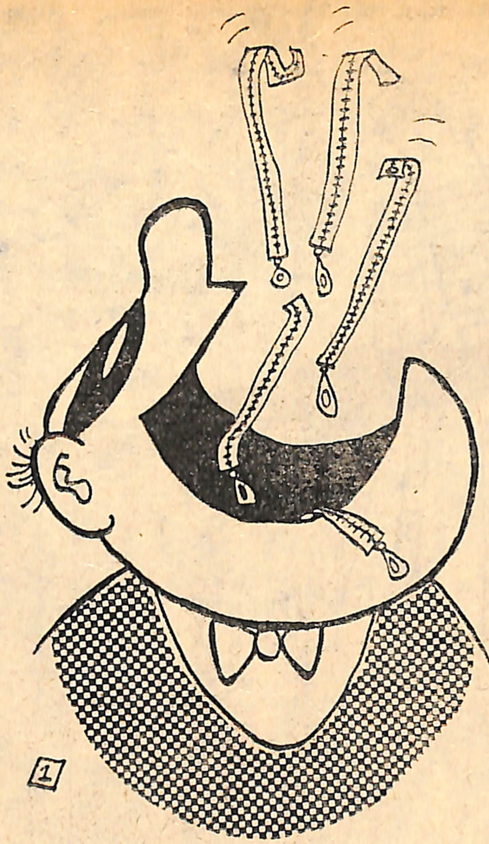
Üç kişi önde, köylüler arkada otomobile doğru gidiyorlardı. Biz de Reşit Ağa'nın yanındaydık. Önde giden üç kişiden biri öksürdü.

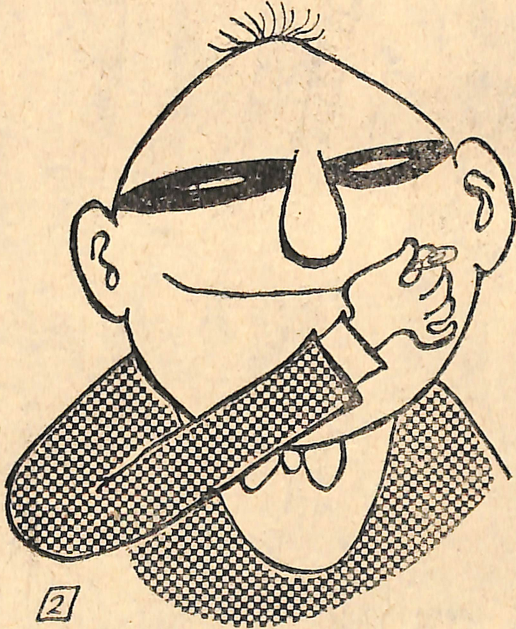
— Cıgarayı bırakmalı.., dedi. Öbürü:

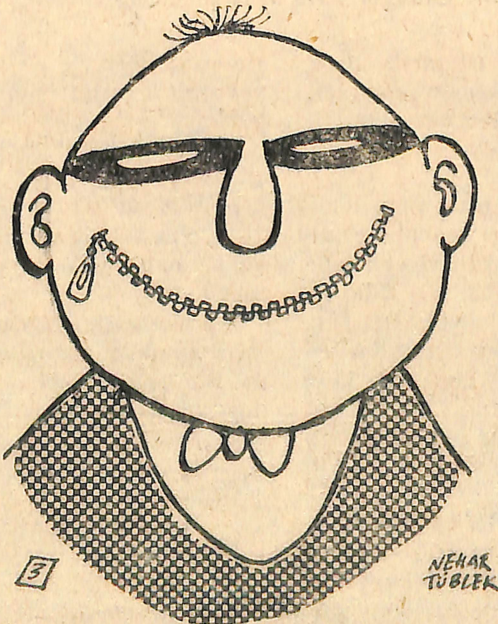
— Bana da sert geliyor, dedi. Üçüncüsü:

— Bırakmalı, dedi, dokunuyor.

Otomobil yollandı. Köylüler ellerini kasıklarına koyup keyifli keyifli güldüler.

İthal edilen fermuarlar karaborsaya düştü!.. (Gazeteler)

★ Yazan : Ateş-Sin ★

Üç, dört yüz odalı büyük bir handa yazıhanesi olan arkadaşıma gitmiştim. Odada dört kişi idik. Bir saatten çok oturduğum için:

— Artık ben gideyim... diye kalktıkça, arkadaşım:

— Acelen ne? Biraz daha otur, diyordu. Öbür iki kişi de önemli işleri olduğunu söyliyerek ikide birde gitmek için davranıyorlar, arkadaşım da onları az daha oturmaları için zorluyordu. Bu sırada kapı vuruldu. Arkadaşım:

— Buyrun... dedi.

Dördümüzün birden az kala soluğumuz kesiliyordu. Hani insan birden soğuk suya dalınca «hihiii...» diye saçından kuyruk sokumuna bir titreme geçirmez mi... Kadını görünce biz de işte öyle olmuştuk.

Dört tane genç Alman subayı düşünün. Bir odada yan gelmiş oturuyorlar. Birden kapı açılıp, içeri bir Alman mareşali girse, dört subay nasıl ayağa fırlarlar. Biz de kadını görünce öyle olduk. Rap diye ayağa fırlamamızla:

—Buyrun hamfendi... diye nezaketle kadının üstüne saldırmamız bir oldu.

— Buyrun efendim...

— Rica ederim böyle buyrun...

— Böyle gelin, daha rahattır hamfendi...

Dördümüz de kadını kendi yanımıza oturtmak için, yoldan gelip geçenleri çekiştiren Mahmutpaşa tezgâhtarlarına dönmüştük.

Kadın pişkin mi pişkin...

— Şöyle oturayım da hiç kimsenin hatırı kalmasın efendim... dedi. Koltuklara değil, masanın yanındaki sandalyeye oturdu. Oturmasıyla bacağının birini bir kaldırıp öbürünün üzerine attı ki, hışırtıyla açılan, dalgalanan eteklerinden suratımıza bayıltıcı bir koku esti. Dördümüz de odanın bütün havasını, bir derin nefeste ciğerlerimize doldurduk.

Kadın kimdi, ne idi, neyin nesi idi, ne istiyordu? Hiç birimiz bilmiyorduk.

Yazıhanenin sahibi olan arkadaş:

— Ne emredersiniz hamfendi? dedi, çay mı, gazoz mu, limonata mı, kahve mi?

Arkadaşlardan biri hemen cigara paketine davrandı:

— Buyrun hamfendi...

İki kibrit, bir çakmak birden kadına uzandı.

Yazıhanenin sahibi olan, öbür arkadaşlardan birine:

— İşim var diyordun Sabri... dedi.

Sabri:

— Yooo... O kadar önemli değildi işim... Gitmesem de olur, dedi.

— Valla sen bilirsin. Hani işinden kalma da...

Saatine baktı. Bana:

— Aman Hasancım, sakın randevuna geç kalma.. dedi.

— Yarın gitsem de olur... dedim.

Kadın cıgaradan bir nefes çekiyor, sonra püfff diye dumanı arkadaşımın suratına üflüyor. Kadın her püff dedikçe, arkadaşım da bir oooh çekiyor.

— Efendim emirleriniz?

— Estağfurullah... Bir bayan arıyormuşsunuz da...

Arkadaşımın bayan mayan aradığı yoktu. Kısa bir şaşkınlıktan sonra:

— Haa... Yani evet... Arıyoruz... Yâni arıyorum, dedi.

Hemen oradakilerden biri atıldı:

— Ben de bir bayan arıyorum, dedi.

Öbürü:

— Ben de... dedi, tam sizin gibi bir bayan...

Ben hemen kartımı uzattım:

— Bizim yazıhaneye de teşrif edin hamfendi, dedim, bir bayana şiddetle ihtiyacım var.

Kadını elinden kaçıracağını sanan yazıhane sahibi:

— Tam zamanında geldiniz efendim, dedi, bir yardımcıya o kadar şiddetle ihtiyacım var ki...

Kadın hafiften gülüyordu.

— Daha önce bir yerde çalışmış mıydınız?

Kadın:

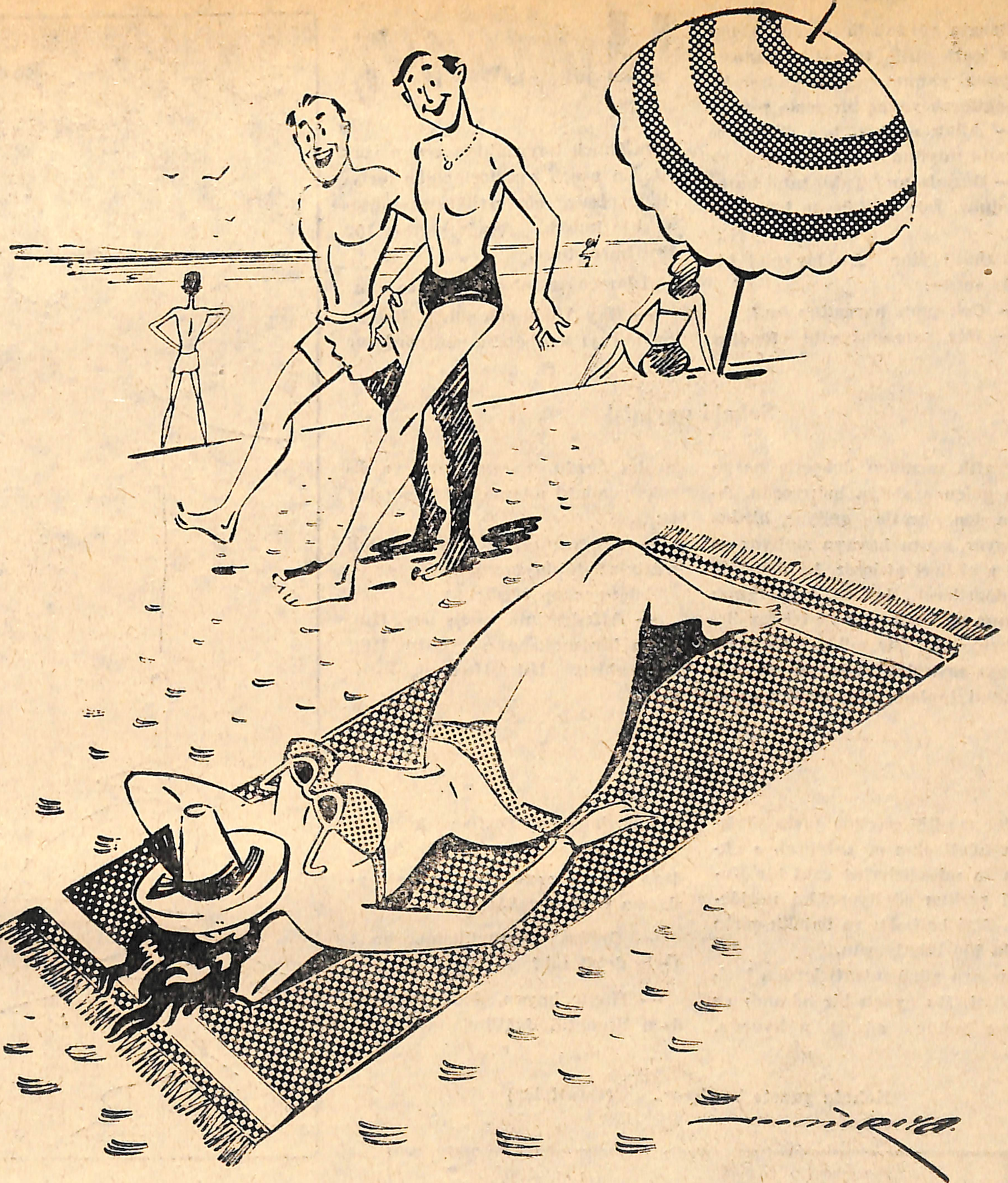
— Evet... Bonservisim de var... dedi.

Önce çantasını karıştırdı. Bonservisini orada bulamayınca, elini koynuna attı. bir zaman göğsünü karıştırdı:

— Burda olacaktı bonservisim, yanıma almamışım, dedi.

Arkadaşın gözü, kadının taşan, açık göğüslerinde:

— Aman efendim, bonservise

— Aman ne gözler!..

ihtiyaç mı var... Her şey belli. Asaletiniz nâsiyenizden okunuyor, dedi. Tahsiliniz nedir?

— Tahsilim mi? Diplomam yanımda...

Kadın bir daha çantasını karıştırdı. Sonra elini yine göğsüne attı. Orada da bulamayınca, eteğini çekip jartiyer yerinden çorabına baktı:

— Allah Allah... dedi, diplomamı buralarıma bir yere koymuştum...

— Aman hamfendi, hiç zahmet buyurmayın. Ben hani lâf olsun da konuşalım, diye söyledim. Belli ki tahsiliniz yüksek...

Kadın:

— Hayır, yüksek değil... dedi.

Öteki arkadaş atıldı:

— Aman hamfendi, tevazu göstermeyin. Biz insanın yüzüne baktık mı anlarız. Sizin yüksek bir tahsiliniz olduğu her şeyinizden belli maşallah...

— Yüksek değil efendim. Ortadan ayrıldım.

— Olsun efendim, yine yüksek sayılır. Tahsil diploma ile olmaz. Biz, affedersiniz, ne diplomalı eşekler biliriz. İnsan sizin gibi kendi kendini yetiştirmeli. Asıl makbulü o hamfendi.

Kadın:

— Ne kadar vereceksiniz? dedi.

Yazıhanenin sahibi, ne verirse kadın memnun olur, diye düşünürken, öteki arkadaş:

— Ben üç yüz veririm, dedi.

Ben hemen:

— Çüşş!... diye bağıracakken kendimi tuttum:

— Azdır, dedim, doğrusu az, çok az... Ben hamfendiye eğer lûtfen kabul ederlerse her ay dört yüz veririm.

Ben o yazıhaneye arkadaşımdan yüz lira borç almak için gelmiştim, ama on lira da koparsam fittim.

Üçüncü arkadaş, güldü:

— İnsaf yahu, dedi, insaf be... Önce karşındakine bak ta öyle fiyat biç efendime söyliyeyim.

— Canım, dört yüz dedikse, her sene bunun beş maaş ta ikramiyesi var... Efendim, Ayrıca, her altı ayda bir de bir ay izin. Nasıl Hamfendi?

Kadın bir kımıldandı, yandan yırtmaçlı eteği uyluğuna kadar açıldı. Ben iyice şaşırmışım:

— Beş yüz!... diye bağırdım.

Demin ben yüz lira borç isteyince, vallahi billâhi yok, namussuzum yok, diye yemin eden yazıhanenin sahibi olan arkadaşım, cüzdanı çıkardı. Kadına paraları uzattı:

— Lûtfen bunu avans olarak şimdilik kabul edin, sonra düşünürüz, dedi.

Kadın bir daha ustaca kımıldadı. Her kımıldayışta biraz daha açılıyor, soluğumuzu kesiyordu.

— Ne iş yapacağımı öğrenmeden avans alamam beyefendi, dedi.

Asıl zorluk şimdi çıkmıştı.

— Daktilo?

— Bilmem.

— Zarar yok. Bilmeseniz de olur. Efendiiiim... Peki, sekreterlik?

O sırada içeriye tanımadığım biri girdi. Kadını görünce bir çarpıldı:

— Hanımefendiyi bir yerden tanıyorum, dedi, gözüm ısırıyor.

Kadın:

— Tanırsınız, dedi, hepiniz tanırsınız...

Kadına bir daha alıcı gözle baktım. Gerçekten de tanır gibiyim.

— Benim de gözüm ısırıyor, dedim.

Kadın bir kahkaha attı. Ama sesi birden değişmiş, kalınlaşmıştı.

— Yahu beni tanımadınız mı? dedi.

Önce göğsündeki iki takma memeyi çıkarıp masanın üstüne koydu. Sonra başındaki saçları olduğu gibi kaldırdı.

Aman... Bizim Cemil değil mi? Suratındaki boyaları da silince Cemil çıktı ortaya...

— Cemil bu ne iştir?

Cemil:

— Alçaklar, diye bağırdı. Şu yazıhanenin eşiğini aşındırdırdım da bana on lira borç vermediniz ha...

— Çok şakacı adamsın...

— Ne şakası yahu... Aylarca işsizlikten süründüm. Her nereye gittimse, siz bize adresinizi bırakın, biz sonra size mektupla bildiririz, diyorlar. Şu koca İstanbul'da adres vermedik bir yer mi bıraktım? Gazetelerdeki ilânlara bakıyorum: Bir bayan aranıyor, bir bayan aranıyor... Kimsenin bay aradığı yok.

Arkadaşlardan biri, yazıhane sahibi olana:

— Benim acele bir işim var, bana müsaade... dedi.

— Otur canım, gidersin. Ne acelen?

Cemil:

— Sonra, dedi, baktım olacak gibi değil. Bir de kadın kılığına gireyim, dedim.

— İş buldun mu?

— İş arayan kim? Neresini gözüme kestirirsem açıp kapıyı giriyorum. Daha şimdiye kadar, bizim adama ihtiyacımız yok, diyen çıkmadı.

Ayağa kalktım:

— Benim birisine randevum var, Allaha ısmarladık arkadaşlar, dedim.

Ben kapıdan çıkarken Cemil:

— Kolayını buldum ama, dedi, çok jilet gidiyor. Günde iki defa vücudumu baştan aşağı tıraş ediyorum. Her gün on, on beş jilet gidiyor. Bakın, şurada yarım saat oturana kadar bile bacağımın kılları uzadı.

Çantasından tıraş takımını çıkardı:

— Müsaade eder misiniz, şurda bir tıraş olayım, dedi.

Ateş-Sin

Haftanın

Teselli!

Bezgin görünüşlü bir adam, bar dan içeri girdi, tezgâha yaklaşıp barmeni yanına çağırdı ve kulağına eğilerek yavaş bir sesle sordu:

— Allah aşkına, ben dün gece burada mıydım?

— Burada mı? Tabiî tabiî buradaydınız. İşte şu köşede içiyordunuz.

Bizimki yine fısıldar gibi bir sesle sordu:

— Çok para harcadım mı?

— Her zamanki gibi efendim, diye öbürü hayranlıkla cevap verdi. En neşeli gecelerinizden biriydi, hepimiz cömertliğinize müteşekkir kaldık. Aşağı yukarı 150 lira harcadınız.

Adamcağız rahat bir nefes aldı:

— Hay Allah, çok şükür. Ben de bu parayı kaybettim sanıyordum.

Sebebi neymiş!

Trafik memuru dehşetle karşıdan gelen arabaya bakıyordu. Araba son süratle geliyor, birden duruyor, sonra havaya zıplıyor ve deli gibi ileri atılıyor, ha devrildi, ha devrilecek, derken, tekrar mıh lanmış gibi duruyor ve tekrar ileri fırlıyordu. Bir müddet bu manzarayı seyreden polis, en sonunda kendini topladı, bir düdük çaldı, araba durdu. Yanına gitti ve direksiyondaki adama öfkeyle çıkıştı:

— Bu yaptığınız nedir? Deli misiniz? N'oluyorsunuz böyle?

Adam cevap verdi:

— Affedersiniz polis bey. Hık, Fena bir maksadım yoktu. Hık. Birdenbire. Hık. Hıçkırık tuttu da...

Acıklı ses!

Her verdiği partide şarkı söylemek âdeti olan ev sahibesi, o akşam da misafirlerine eski bir Rumeli şarkısı söyliyeceğini müjdeledi. Sesi berbattı ve üstelik şarkıyı da hiç bilmiyordu.

Bir ara gözü misafirlerden birine ilişti. Bu yaşlı bir adamdı ve başını önüne eğmiş, ağlıyordu. Kadın daha çok coştu ve korkunç feryatlarla şarkıyı bitirdi. Sonra tam bir ses sanatkârı edasıyle adamın yanına yaklaştı:

— Galiba Rumelilisiniz ha.... Öyle değil mi?

— Hayır bayan, dedi, yaşlı adam Rumelili değilim, müzisyenim.

Kokulu gazete basılıyor.. (Gazeteler)

— Haydi.. kan kokuyor bunlar, kan!..

YAZ

★ *Hayatı seviyor musunuz? Öyle ise zamanı israf etmeyin. Çünkü hayat ondan yapılmıştır.*

★ *İstediğini yapamıyacağına göre bâri yapabileceğin şeyleri iste...*

★ *Bazıları büyük doğar, bazıları büyüklük yapar, bazılarına da büyüklük verilir.*

★ *Bir devlet adamının kalbi kafasında olmalıdır.*

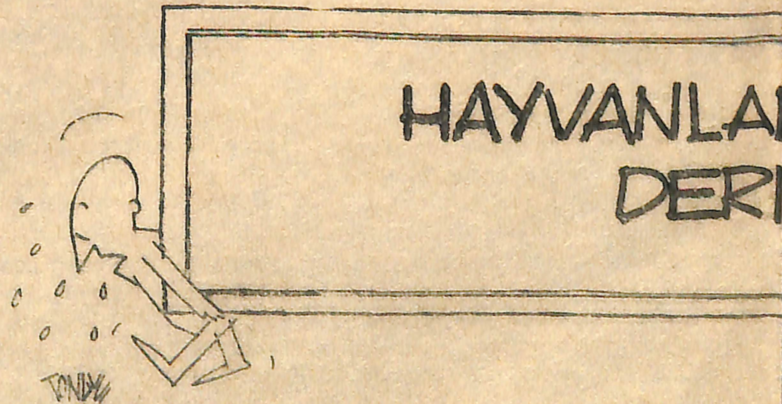
★ *İlâçların çoğunun faydasızlığını bilen doktor en iyi doktordur.*

★ *İyi başlamak yarı yapmaktır.*

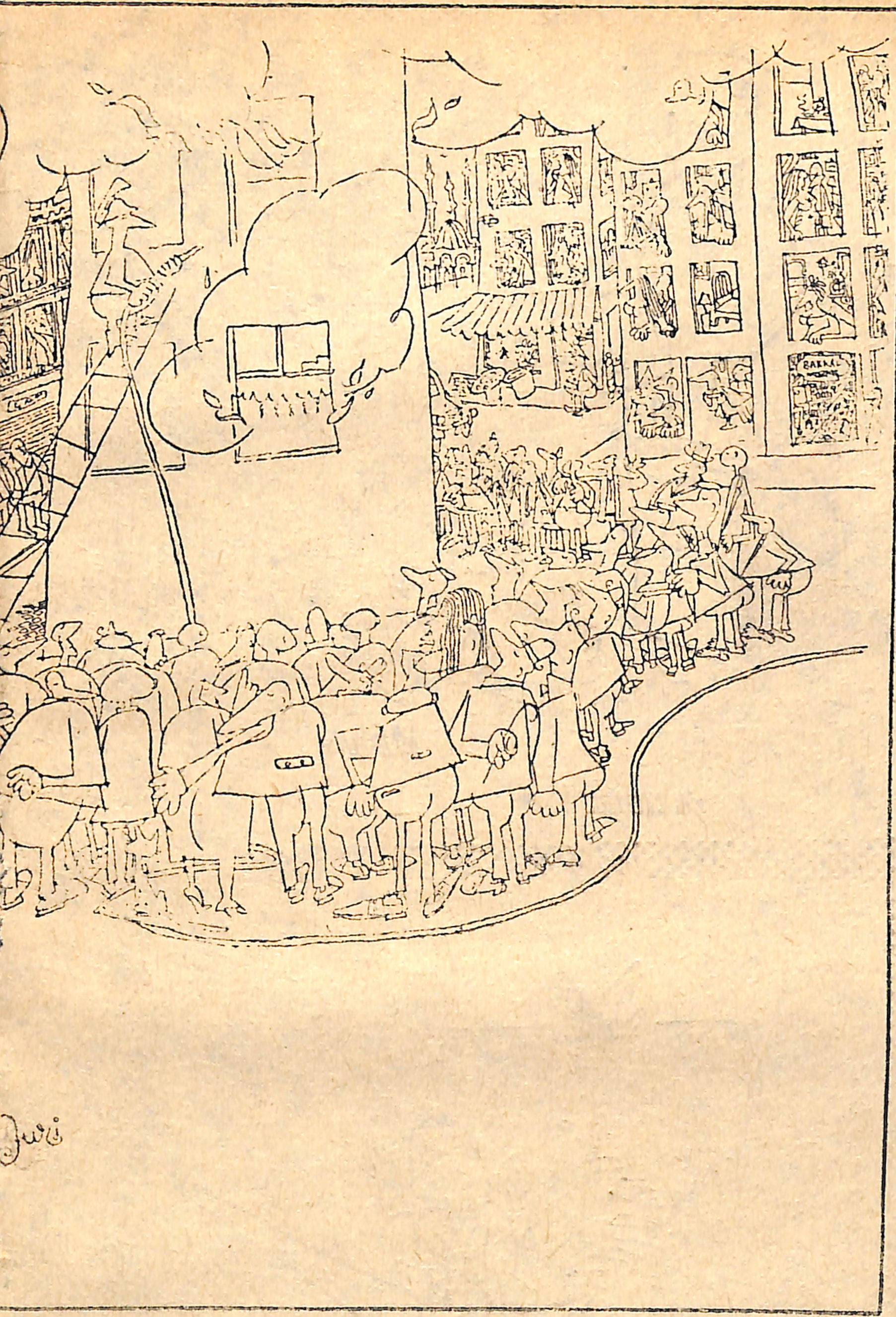
★ *Talih ve aşk cesura dost olur.*

★ *Derdi yatağa götürmek, sırtta küfe ile uyumaktır.*

KOC
LA

YAZ

Fıkralar

Yaralı köpek!

Doktor gece yarısı uykusunun en tatlı yerinde evin arka kapısından gelen tırmalama ve inleme sesleriyle uyandı. Kalkıp ne olduğuna bakınca, bir de ne görsün! Arka ayağı yaralı siyah ve cins bir köpek melül ve mahzun gözlerle yüzüne bakıyordu. Doktor hayvanın haline acıdı, onu içeri aldı, yarasını sardı, temizledi ve bağladı. Köpek de teşekkür makamında onun elini, yüzünü yaladıktan sonra topallıyarak gitti.

Bir hafta kadar sonra bir gece doktor yine ayni tırmalama sesini duydu, yataktan kalktı arka kapıya gidip açtı ve ne gördü biliyor musunuz: Bir hafta önce iyi ettiği köpek, yanında aynen kendisi gibi yaralanmış bir köpek olduğu halde kapının önünde durmuyor mu?

Evli adam rolü!

Genç aktör Saltuk Kaplangi, koşa koşa eve geldi ve müjdesini verdi:

«— Anneciğim nihayet mühim bir rol aldım. Yirmi senedir evli olan bir adam rolünü oynıyacağım.

Annesi mütevekkilâne başını salladı:

— Doğrusu çok güzel bir başlangıç oğlum. Çok memnun oldum. Bu gibi işler birden olmaz; elbet bir gün konuşabileceğin bir rol de verirler...

Tanrıdan mektup!

Adamcağız yorgun argın işinden dönmüştü. Çocukların da o gün aksi gibi azgınlıkları tutmuş, kıyameti koparıyor, ortalığı birbirine katıyordu. Baba onlara müthiş öfkelendi, azarladı ve yaramazlıkların ceza olarak yemeklerini yer yemez, yatağa gönderdi.

Ertesi sabah uyandığı zaman, yatak odasının kapısında, üzerinde şu sözler yazılı bir kâğıt buldu:

«Çocuklarınıza iyi davranın ki, onlar da size iyi davransınlar.

Selâm ve hürmetler.»

Tanrı

Yaramazlık!

Küçük oğlan koşarak geldi:

— Anne, anneciğim, hani üç ayaklı uzun merdiven vardı ya...

— Eeee!

— Ben onu devirdim. Gel de kaldırıver.

— Oğlum görüyorsun, benim işim var. söyle babana da kaldırıversin.

— Kaldıramaz ki anneciğim. Babam avizede asılı duruyor.

...

MAN
AR

★ *Gelecek hâdiseler önce gölgelerini yayar.*

★ *Hak kuvvetle yürür.*

★ *Fikir önünde zayıf titrer, aptal muhalefet eder. Akıllı kararlaştırır, mahir onu idare eder.*

★ *Güzel konuşmayı terkettikleri zaman insanlar güzel düşünmeyi de terkederler.*

★ *Satın alınan şey hediyeden daha ucuzdur.*

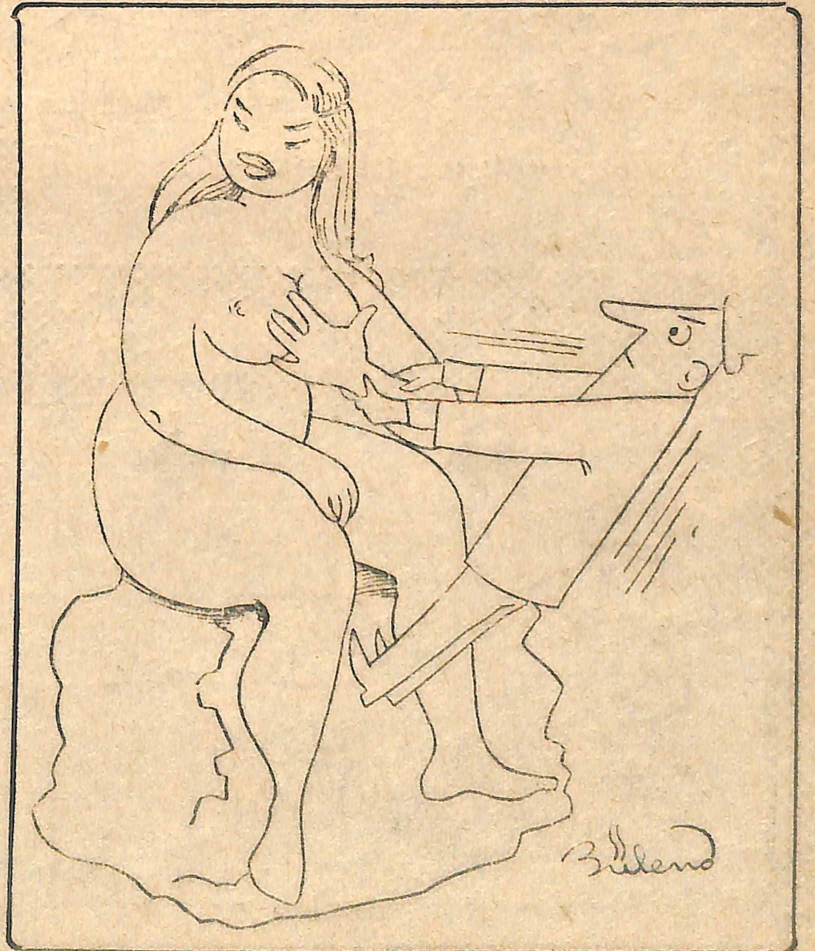
★ *İyi havada bozuk havalar için hazırlan.*

★ *Sezarın büyük olması için kaç milyon ölmüştür.*

★ *Kurbağa, içinde bulunduğu su birikintisini Okyanus sanır.*

KORUMA
EĞİ

YAZISIZ!..

ORHAN

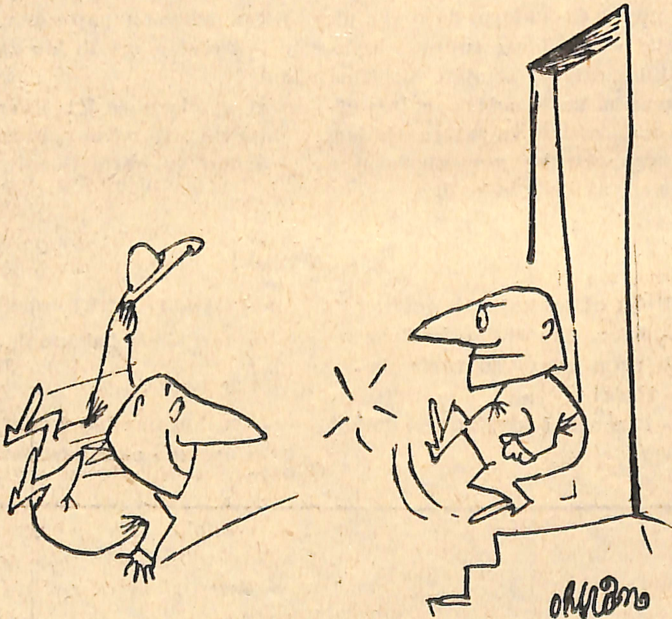
ORHAN ENEZ

Orhan Enez, karikatür sanatının en genç imzalarından biridir. Akbaba sayfalarında çıkan «İnsanlar ve hayvanlar» serisi ile fırça zekâsını gösterdi.

Liseyi bitiren Enez, eğer kitaba devam ederse, hiç şüphesi olmasın, şöhret kapısı «buyurun» diye kendisine açılacaktır. Yalnız, biraz zahmete katlanıp kapıya kadar gelmek lâzım!

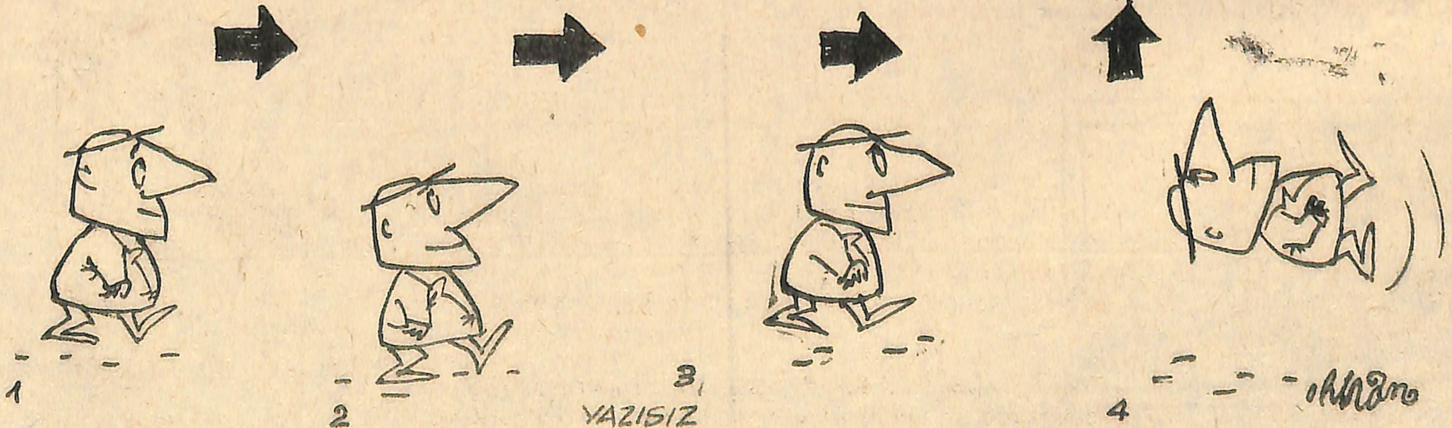
YAZISIZ

-HADİ HOŞÇAKAL, ALİ BEYCİİM!..

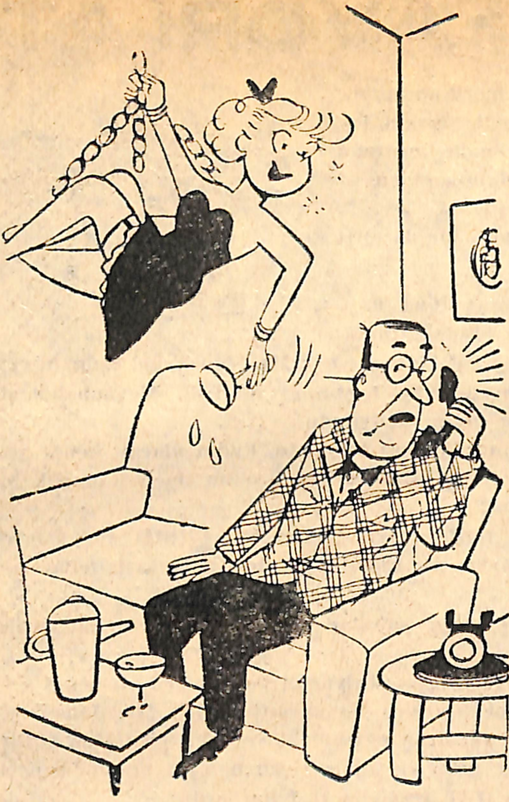

-BU ADAYI GÖZÜM Bİ YERDEN ISIRIYO AMA NERDEN?..

YAZISIZ

Milletlerin Güldükleri

— Evet karıcığım çalışıyorum, kafamda mühim işler dönüyor. (İtalyan)

Doksandan sonra...

Kasabanın en yaşlı adamı olan 99 yaşındaki ve istatistik ilmine de son derece meraklı olan Mr. Georgy, ayakkabıcı ile bir münakaşaya tutuşmuştu. Her şeyden anladığını iddia eden bir tip olan Mr. Georgy, bu defa da ayakkabıcıya, ayakkabıların sağlam olması için nasıl yapılması icap ettiğini anlatmağa çalışıyordu. En sonunda sabrı tükenen ayakkabıcı:

— İlâhi Mr. Georgy, dedi, 99 yaşınızdasınız, şurada ne kadar ömrünüz kalmış. Benim yaptığım ayakkabılar, sizi götürür merak etmeyin.

Mr. Georgy ayıplar gibi bir tavırla ayakkabıcıyı baştan aşağı süzdü ve sordu:

— Zavallı cahiller, dedi, Eğer biraz istatistik ilminden nasibiniz olaydı, görecektiniz ki, 99 yaşından sonra ölenlerin sayısı, son derece azdır.

(Amerikan)

— Her zaman sizi bekleriz. Bize şeref verirsiniz!..

(Fransız)

Benzeyiş!

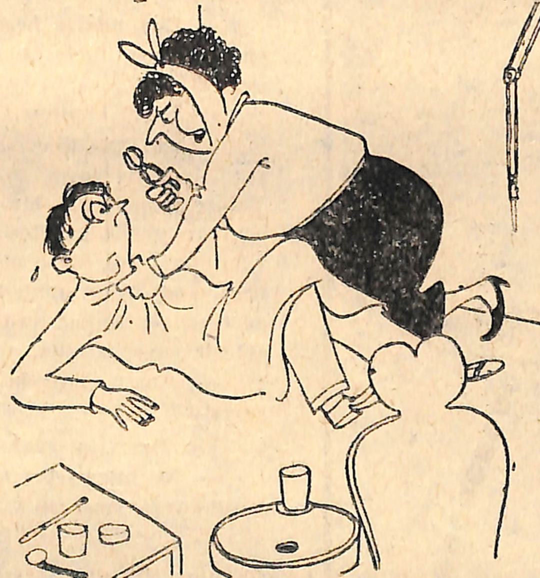
Meşhur kahraman pilot Orwille Wright çok az konuşan sessiz ve mütevazi bir adamdı. Bir gün bir ziyafette onun bir kenarda oturduğunu gören bir arkadaşı yanına geldi:

— Orville dedi, iyisin, hoşsun ama, çok sessiz bir insansın. Biraz daha girgin ol, konuş kendini göster.

Orville ona sakin sakin bakarak cevap verdi:

— Papağan en iyi konuşan kuştur ama dostum, uçamaz.

(Kanada)

— Dur, diş nasıl çekilirmiş sana öğreteyim!...

(Fransız)

Alaycılar!

Washington büyük bir şehirdir ve orada çok çalışmaktan yorulan herkes boş vakitlerini, tam tâbiriyle «alay etmekle» geçirir.

Onun için siz siz olun Washington'luların her sözünü ciddiye almayın...

İşte bu Washington'a yeni gelmiş olan bir asker, bir tatil günü dolaşıyordu. Yolu, bir parka düştü. Orada sıralardan birinde oturan genç ve güzel bir kız gördü, gitti yanına oturdu ve biraz sonra da kızın kulağına eğilip bazı şeyler söyledi. Fakat kız cevap olarak gayet sert bir tavırla:

— Hayır, asla, olmaz! Diye cevap verdi.

Bu cevap üzerine genç asker, düşüp bayıldı. Kız, hayretten donakalmıştı. Hemen koştu biraz su getirdi ve askeri ayılttı. Adam tamamen kendisine gelince

— Vah vah, dedi, cevabım sizi galiba çok müteessir etti, özür dilerim.

Asker başını salladı:

— Hayır, hayır, üzülmeyin. Sebep sizin reddedişiniz değil. Bu benim Washington'a geldiğimden beri sorduğum suallere aldığım ilk kat'i cevaptır da...

(Amerikan)

Esrarlı kulübe

(Belçika)

İyilik için!

Küçük Bob, elinde yepyeni güzel bir oyuncak otomobille eve geldi. Annesi sordu:

— Bunu nereden buldun?

— Oğlan, gururla cevap verdi:

— Küçük bir çocuğundu. Sırf ona bir iyilik etmiş olmak için, kabul ettim.

— İyilik mi, ne iyiliği?

— Hiç Başına vuruyordum. Yeter artık vurma dedi ve...

(Amerikan)

Temizlik!

Öğretmen çocuklara iyi itiyatlar aşılamak için her gün bir saatını harcıyordu. O gün de uzun uzun temizliğin faydalarından bahsetti ve sözlerini bitirirken eline bir kalıp sabun alıp, bunu sınıfa göstererek:

— Vücudunuz da ruhunuz kadar temiz olmalı, dedi, her gün bol su ve sabunla yıkanınız.

Arka sıralardaki haylâzlardan biri arkadaşının kulağına eğilerek:

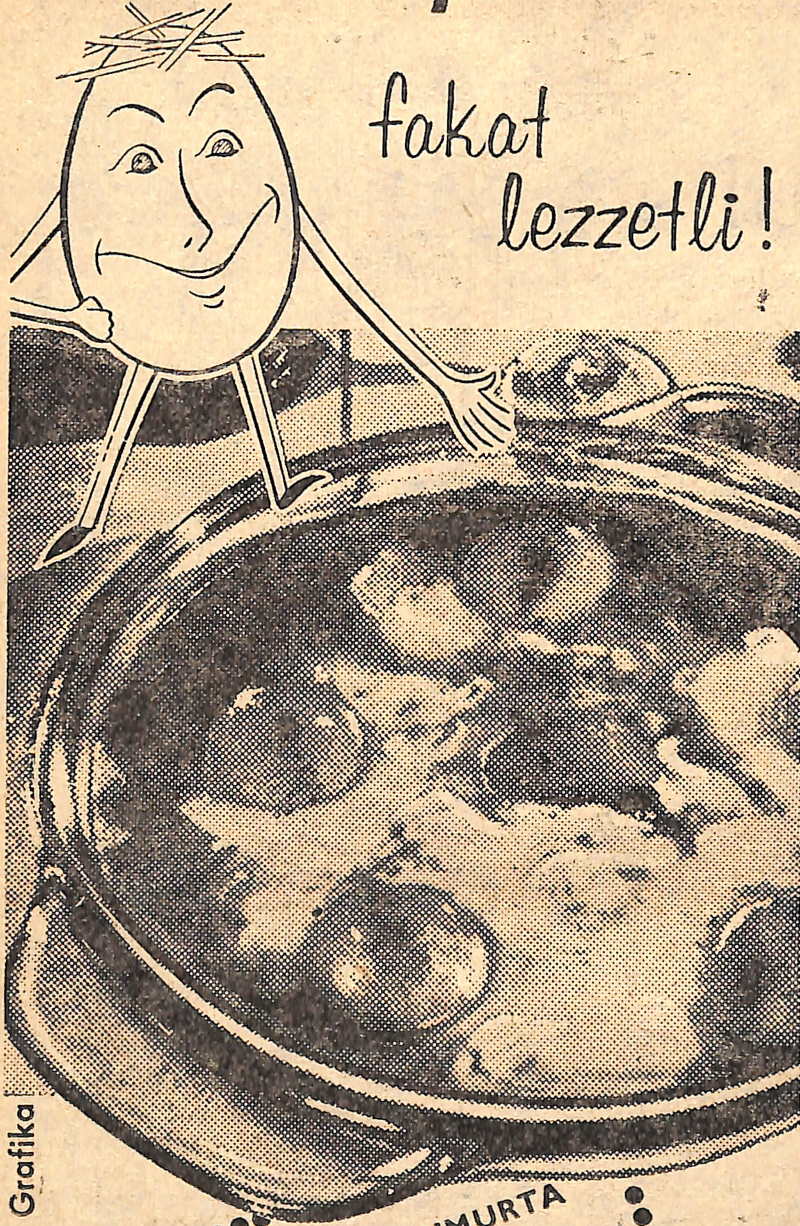
— Oh, oh, dedi, görüyor musun? Şimdi de sabun reklâmına başladı!

(İsrail)

— Böyle kızları görünce dünyaya daha erken gelmediğime kızıyorum!.. (İtalyan)

basit bir yemek...

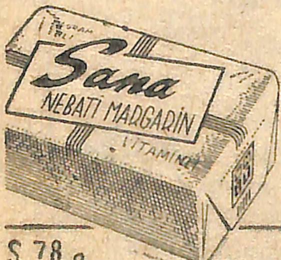
Grafika

DOMATESLİ YUMURTA

KULLANILACAK MALZEME: 6 iri domates, 2 soğan, 6 yumurta, 75 gr. SANA, tuz, biber.

YAPILMASI: Domatesler yıkanır, soyulur, çekirdekleri ayıklanır, küçük parçalara kesilir. Bir sahanda erimiş 75 gr. SANA ile halka, halka doğranmış soğanlar, çok hafif kavrulur, domatesler ilâve edilir. Kapak konarak pişirilir, bir az tuz konur. Yumurtalar, birer, birer dağılmadan kırılır, 5 dakika pişirilir, tuz, biber ilâve edilir, sıcak servis yapılır.

Sana

S 78 a

AMERİKAN MİZAHINDAN : **FAVORİ AT**

Mr. Jones tipik Amerikan milyonerlerinden biriydi. Şişman, kırmızı yüzlü, ağzında kocaman purosu olan ve yüzü daima gülen şirin bir adam

Tabiî büyük, modern bir de çiftliği vardı.

İşlerini tamamen yoluna koymuş ve onlari sadece elinin altındaki bazı düğmelere basarak idare eden Mr. Jones vaktinin büyük bir kısmını çiftliğinde tabiatle başbaşa geçirirdi. Mevzubahis şirinliğini de her halde buna medyundu

Mr. Jones içki içmezdi, kumarı yoktu, kadın olarak kendi gibi şirin karısını bilirdi ama... Canım her insanın da o kadarlık bir iptilâsı vardır dimi ya?..

İşte Mr. Jones'in iptilası da «Atları» idi. Çiftliğinde yüzlerce at besler, gelirinin büyük bir kısmını gözünü dahi kırpmadan onlara harcardı.

Mr. Jones'in ismi yarış sahalarının en büyük otoritelerinden biri idi

İşte bu Mr. Jones'e birgün İtalyadan çok hatırlı ve kendi gibi atlara ve yarışlara çok meraklı bir misafir geldi. Mr. Jones ona fevkalâde ikram etti. Gezdirdi, eğlendirdi ve tabiî çiftliğine götürdü. Adam atlara mest gitti ve iki meraklı onların arasında çok tatlı saatler geçirdiler. Lâf arasında İtalyan sordu:

— Çok yarışlar kazanmışsınızdır değil mi Mr. Jones?

— Kaybettiklerim pek azdır

— Peki bu atlar içinde sizin en sevdiğiniz ve en iyi koşan hangisidir?

— Ben onların hepsini severim. Yalnız bir kısrağım vardı. Siz onu görmeli idiniz; hiç bir yarışı kaybetmez, hepsinde birinci gelirdi

— Ne diyorsunuz.

— Yaa.. Ne hayvandı o.. tığ gibiydi tığ. Bir defasında çok büyük bir yarış vardı. Rose (Atın ismiydi) buna iyice hazırlanmıştı. Yalnız yarış tarihi bir kaç defa tehir edildi ve ben de işlerimin çokluğu yüzünden Rose'la bizzat meşgul olamadım. Nihayet büyük gün geldi, Rose piste çıktı. Ozaman farkına vardım: Hayvan hamile idi. Ama artık bir şey yapılamazdı ki. Koşu başladı. Rose en önde idi. Fakat birden sancısı arttı ve yarışın orta yerinde güzel bir yavrusu oldu.

— Aman demeyin. Herhalde bu Rose'un kaybettiği yegâne yarıştır?

Mr. Jones bu sual üzerine tatlı tatlı gülerek cevap verdi:

— Ne münasebet canım! Rose gine büyük farkla birinci, doğurduğu yavrusu ise ikinci geldiler.

S. AYDINLIK

Amerikalılar, Türkiyede sadece cami var zannediyorlar.. (Gazeteler)

— Türistik otellerimiz de var!..

HİKÂYE :

Iki Hayal Bir Hakikat

Yazan: Reşat Nuri GÜNTEKİN

— 1 —

Necdet — Evlenmek üzere olduğunu işittim Lemi...

Lemi — Evet, on beş güne kadar akıllı uslu bir ev efendisi oluyorum.

Necdet — Ev efendisi belki. Fakat senin uslanmana aklım ermez.

Lemi — Yanılıyorsun azizim... Yaşım kırka yaklaşıyor. Yaramazlıktan, çapkınlıktan yoruldum. Vücudüm iyiden iyiye yıprandı. Artık sükûna ihtiyacım var.

Necdet — Kimi alıyorsun?

Lemi — Tanımazsın... Biraz geçkin bir kız... Melek gibi sâkin, sade, temiz, müşfik, çalışkan bir mahlûk... Büyük kardeşiyle beraber Beykozda oturuyor... Çiftliğe benzeyen kocaman bir bahçenin içinde şairane manzaralı bir eski evleri var... Orada inzivaya çekilmek, artık başımı dinlemek niyetindeyim.

Necdet — Bence böyle bir kızla evlendiğine hata ediyorsun. Sana şen, şık, oynak, cazibeli bir kadın lâzımdı..

Lemi — Aman azizim, böylelerinden pek iğrendim. Sen söylerken midem bulanıyor... Dedim ya, ben artık yıprandım... Sükûna, samimiyete ihtiyacım var... Karım gayet güzel yemek pişiriyormuş... Lokantalarda, bilmem nerelerde türlü müzehrefat yemekten harap olan midem, artık düzelecek... Senede ancak bir iki kere İstanbula iniyormuş. Gezme, tuvalet, misafirlik, tiyatro, sinema nedir bilmiyormuş... Binaenaleyh kapımızı âleme kapıyacağız... Çocuk bakmakta pek mahareti varmış... Kardeşinin çocuklarını o büyütmüş. Şu halde yarım düzine çocuk yetiştirmeğe gayret edeceğim... Hasılı büsbütün yeni bir hayat azizim... Ayak üstünde hastalık geçiren bir biçare rahat, sıcak bir yatak ihtiyacını nasıl kemiklerinde duyarsa, ben de bu sâkin hayata kavuşmak ihtiyacını öyle hissediyorum.

— 2 —

Besime — On beş güne kadar nikâhınız oluyor diye işittim, pek sevindim kardeşim.

Nezahat — Teşekkür ederim Besimeciğim...

Besime — Allah bahtiyar etsin... Yalnız bir cihet beni bir parça düşündürüyor. Lemi beye malûmatlı, güzel ahlâklı, kibar bir adam diyorlar. Fakat biraz hafif meşrepmiş... Gülmeği, eğlenmeği, gezmeyi, yürümeyi pek severmiş...

Nezahat — Ben de asıl bunun için onu istedim ya...

Besime — Aman Nezahetciğim... Sen kendi halinde sâkin, çalışkan bir ev kızısın...

Nezahat — Evet ama ne zamana kadar bu hal devam edecek, yaşım yirmi beşi geçti, benim de başka tazeler gibi ihtiyaçlarım var. Yirmi beş senedir Beykozdaki o tekke gibi evde çile dolduruyorum... Kuş uçmaz kervan geçmez... Aylar oluyor ki adamakıllı bir insan yüzü görmüyorum... Senede üç defa bile İstanbula inemiyorum... Hele bir kere Lemi beyle evleneyim, göreceksin ne şık, ne oynak, ne şen bir kadın olacağım... Beykozdaki evi kiraya veririz... Koyunları, keçileri satarız. Artık Şişlide mi olur, yoksa Adada mı... Kibar bir yerde bir ev tutarız. Gece gündüz evimizden misafir eksik olmaz. Çay ziyafetleri, konserler, tiyatrolar, sinemalar... Hasılı yirmi beş senelik mahrumiyetin acısını öyle bir çıkaracağım ki, sen de beğeneceksin... Böyle bir hayat için Lemi beyden iyi bir kocayı nereden bulurum?

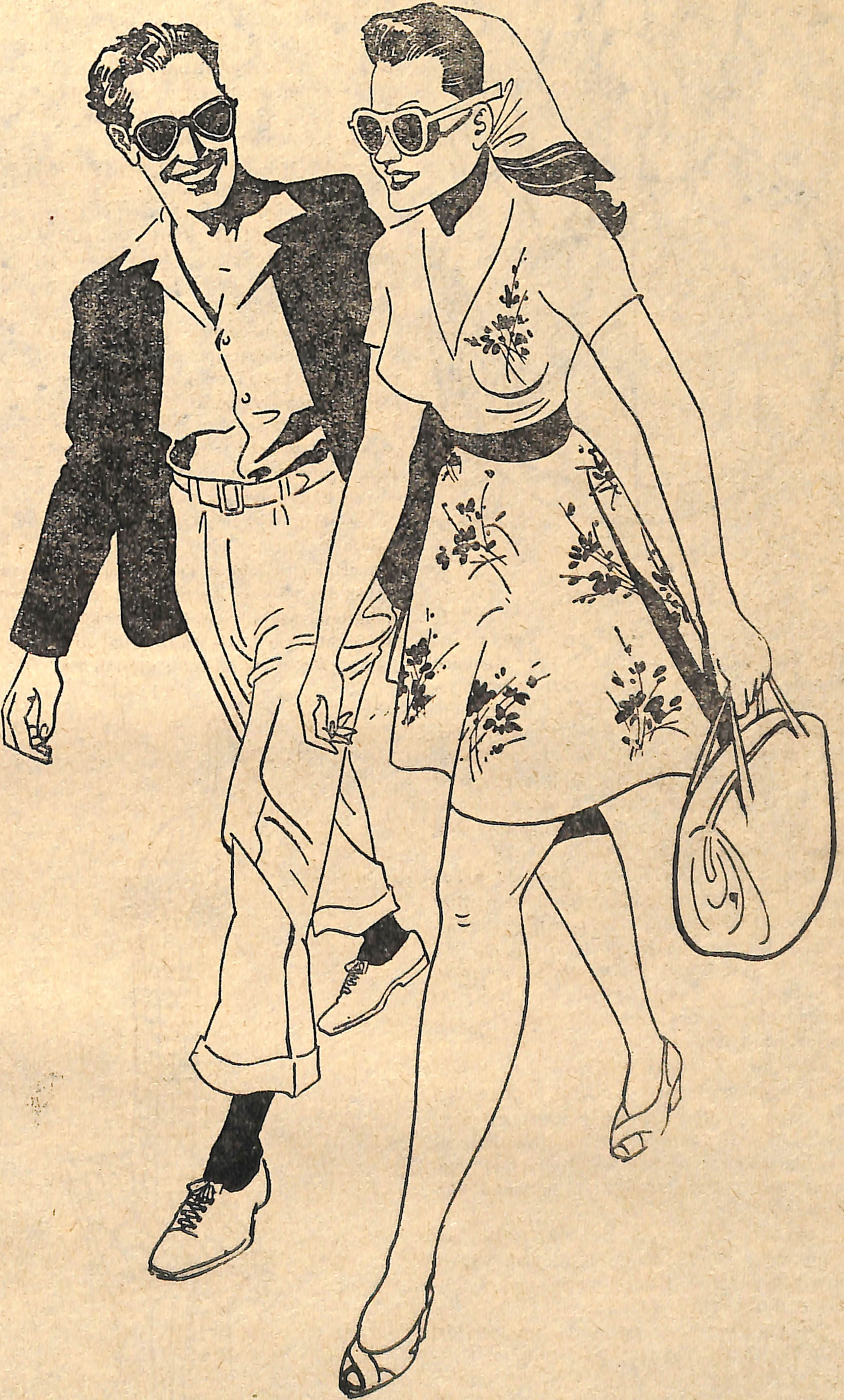
— Peki ama ev işleri ne olacak?

— Evlendikten sonra da mı iş? Bundan sonra işe el sürenin eli kırılsın... Bir kere yemeklerimizi lokantadan getirteceğim... Zaten Lemi bey lokanta yemeğine alışıktır.

— Çocuklarınız olduğu vakit de bu program devam edecek mi?

— Çocuk mu? Allah esirgesin... Komşumuzda çocuk olursa mutlaka evi değiştiririm. Kardeşimin çocukları ömrümü çürüttüler. Görüyorsun ya Besimeciğim, gayet ince hesaplar üzerine Lemi beye varıyorum. Bana öylesi lâzım. Uzun müddet yatakta yatmış hastalar, gezip koşmak ihtiyacını nasıl duyarlarsa ben de bu sâkin hayattan kurtulmak ihtiyacımı öyle duyuyorum!

Eski Türk Mizahı

— Dün beraber gittiğimiz plâjda çok karardın!..
— Ben de çok kızardım!..

Yazan
Ercüment Ekrem
Talû

— 27 —

YİNE PARASIZLIK

Ben keşke Toriği böyle belâlı işlere burnunu sokmaktan vazgeçireymişim! Koskoca polis ile, Amerika gibi memlekette adama içki kaçakçılığı ettirirler mi? Hele buraya yeni gelmiş; dil bilmez, yerliden kimseyi tanımaz bir yabancıya, hele bizim Torik Necmi gibi toy, patavatsız bir herife göz açtırırlar mı? Bana sunduğu dolarlar hesapça gözlerimin önüne bir gaflet perdesi çekmiş ama, çok sürmedi, kokusu çıktı.

Ben akşam üzeri, otelin altındaki barda Meşhedi ile oturuyordum. Gündüzden New York sokaklarında hayli dolaşmış, gözlerimize daha doğrusu benim gözlerime garip görünen bir çok şeyler seyretmiş, bu sebepten de yorgun düşmüştük. Şimdi de barda, bir kadeh buzlu maden suyunun karşısında yorgunluk çıkarıyorduk.

Buranın adı (Bar) dı. İçkiye dair tezgâhında eskiden kalma çerçeveli ilânlardan başka bir şey görmezdiniz. Buraya gelenler, sade o ilânlara hasretle bakıp yutkunurlar ve arkasından birer bardak sodalı limonata veyahut bizim gibi maden suyu ile nefis körletirlerdi.

İşte biz burada oturuyorduk. Benim arkam kapıya dönük, Meşhedi ise tam kapıya karşı bulunuyordu. Birden, ileriye doğru dikkatle baktı.

— Çekirgefendi! dedi, ille kapidan biri geçiptür. Özüm Toriğe benzetmişem. Zannım bizleri arar!

Başımı çevirip baktım. Necmiye benziyen birinin, iki ellerini çerçeve yaparak, camdan içeriye doğru göz gezdirdiğini gördüm. Olup olmadığını iyice tayine çalışırken, gözlerimiz karşılaştı. O zaman tanıdım. Birkaç saniye sonra, Necmi telâşlı telâşlı karşımıza dikildi. Bize meydan bırakmadan:

— Bey baba! dedi, benim paşaportum sende kaldı idi. Hemen şimdi bana uçlan!

— Ne oluyor? Ne yapacaksın?

— Ölüsü kınalı kamarot beni mandepsiye bastırdı. Vapurdan dört sandık konyak çıkarırken, siviller enseledi!

— Haniya, nerede?

— Sandıkları aldılar, sonra da benden adres sordular. Bereket ki, buralarda sokakların adı yok: Alayı numaralı... Ben de aklıma gelen numarayı attım.

— Senin ismini falanı sormadılar mı?

— Sordular, bir kofti de onun için attım.

— Ne dedin?

— Onların anlıyacağı gibi bir isim söyledim: Mösyö Karnaval!

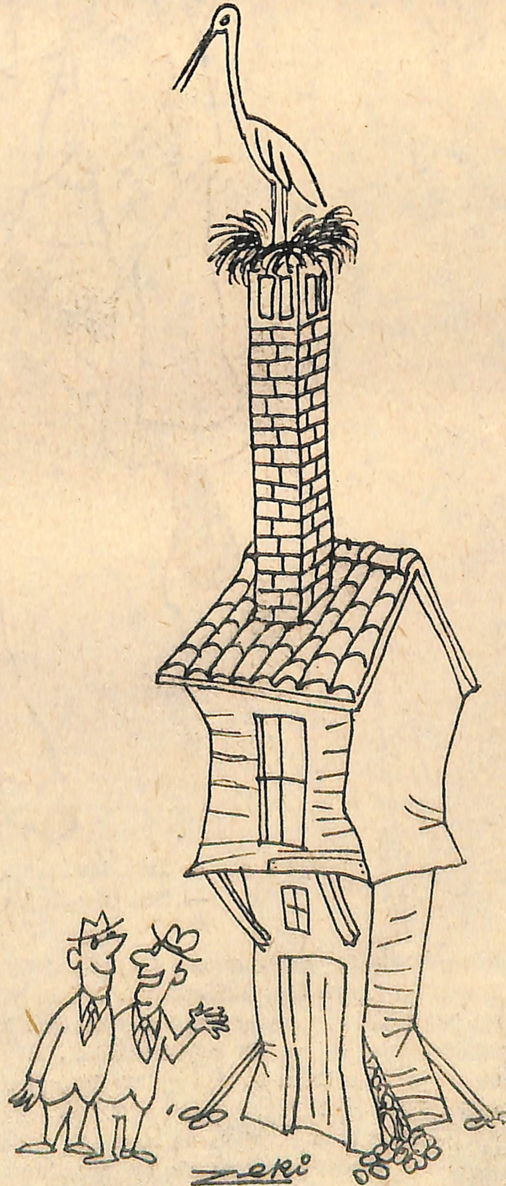
— Bu da nereden aklına geldi?

— Avaldan! Herifleri karşımda enayi plâkisi gibi görünce, avaldan başka lâf bulamadım ki... Bir defter çıkardılar, yazdılar, çizdiler, bıraktılar.

— E şimdi pasaportu ne yapacaksın?

— Budala mıyım, burada oturayım. Yarın şıp diye tuttular mı, haydi kodese! Ömrüm oldukça maydanoz tarlası gibi gölgede mi ya şıyacağım? Sen şimdi masalı bırak da çabuk paşaportumu ver. Ben tüyeyim. Paralar sana ananın aksütü gibi helâl olsun. Bende idare edecek kadar mangiz var.

— Canım, hele dur bakalım. Belki işi tatlıya bağlarız. Gider, Moiz efendinin araya girmesini rica ederiz. O buranın kodamanlarından bir kaçını elbette tanır. Senin yabancı olduğunu, Amerikada içki yasağı olduğunu bilmediğin için böyle yanlışlıkla bir iştir gördüğünü söyletiriz de belki affettiririz.

— Yıkıcıya vereceğim ama birader, leyleklerin gitmesini bekliyorum!..

Torik hernedense, bu sefer çok korkuyordu.

— Sen bilirsin bey baba! dedi. Lâkin herifçioğullarına dinletemez de ben bu defa kodesi boylarsam, işim dumandır!

— Neden?

— Neden olacak? Şu binalara dikiz et, bak! Her biri Revan kalesi gibi. Nah! bu kalınlıkta duvarlar. Burada, mahpusane duvarlarını adama zor deldirirler.

— Ha, telâşının sebebini şimdi anladım!

— Ne zannettiydin ya? Ben heriflerin elinden kurtulup da buyana dümeni kırdığım vakit, yolda hep bu hesapları yapıyordum.

— Yok, yok, merak etme! Hapise girmezsin.

— Allah versin, dediğin olsun! Benim gönlüm pek o kadar rahat değil.

Toriği biraz daha yatıştıracak sözlerle nihayet kandırabildim. Doğrusu ben de kuşkulanıyordum. Bunda Meşhedinin de benimle ortak olduğunu bakışlarından anlamıştım. O mübarek, Torikle bizim biraz evvelki konuşmamıza karışmadığı halde, artık mesele kapanıp da lâkırdıyı başka tarafa naklettiğimiz sırada damdan düşer gibi çıkışmağa başladı:

— Behey peder suhte, behey hane harap ârsız, hayâsız kişi! Nemene insan gimin durmayup, beyle herzehvar olupsen, ha?.. Özün gimin bedmaye görmemişem. Hemminizin başına belâ diye hardan peyda oldun?

Torik, Meşhedinin bu münasebetsiz azarlamasına kızdı.

— Yavaş gel morok! dedi, vakitsiz racon kesecek yerde, git de marpuçunu em. Sandığın ayna tahtası gibi olur olmaz gıcırdama, sonra senin azılarını kerpedensiz sökerler. Katalavis Hacı baba?

İster istemez aralarına girdim. Zaten Meşhedi susmuştu. Torik de sözümü dinledi. Lâkırdıyı kesti.

Ben, ertesi sabah gidip antikacı Moizi bulmayı düşünüyordum. Olsa olsa bu son patırdıdan Toriği o kurtarabilirdi. Ama buna meydan kalmadı.

Erkenden kapı vuruldu, açtım. Karşıma otelin kapıcısı çıktı. Saygılı bir halle beni selâmlayıp dedi ki:

— Efendim! Lütfen aşağıya, salona iner misiniz?

— İneyim... Peki! Niçin?

— Mahallenin Şerifi (polis âmiri) geldi. Sizinle görüşmek istiyor.

— Mahallenin Şerifi mi? Ne münasebet?

— Bilemiyorum efendim.

— Şimdi gelirim. Biraz bekletiniz!

Kapıcı gitti. Odanın içinde turnam şarkısını mırıldana mırıldana dolaşan Torik, canımın sıkıldığını halimden anladı. Sebebini sordu:

— Ne olacak? dedim. Polis komiseri gelmiş, benimle görüşmek istiyormuş.

— Komsar mı? Öyle ise ben caddeyi tutuyorum. Kusuruma bakma!

— Yok. Sen burada otur, beni bekle. Bakayım, ne görüşecek?

Zavallı Toriğin o anda yüzünü görmeliydi. Bana öyle komik bir bakışla baktı ki, kendimi tutamayıp güldüm.

(Devamı var)

Güzel Fıkra MÜSAKABASI

●

Gözünle gördün mü?

Bir kadını şahit sıfatiyle çağırırlar. Reis sorar:

— Bu adam karısını döverken gördün mü?

— Hayır, görmedim ama, oturduğum daireler arasındaki bölme tahtadandır. Onun için tahtaların sesini işittim.

— İşitmekle olmaz, görmek lâzım.

Kadın hayli terbiyesiz bir şeymiş. Salondan çıkarken yellenmiş. Hâkim kızmış. Kadını çağırarak terslemiş:

— Utanmaz mısın sen? Ne yaptın öyle?

— Bir şey yapmadım.

— Daha da söylüyor, herkes işitti!

— Aman efendim işitmekle olmaz. Gözünüzle gördünüz mü?

ŞÜKRAN ERCİVAN
Güzelhisar mah. Sabunhane Sok. No. 40 AYDIN

●

Ziyafet!

Vaktiyle Ağanın biri ziyafet veriyormuş. Uşağı her gün pişmeyen lüks yemekleri sofraya taşırken bunların artıklarından istifade ederim diye düşünürmüş. Fakat davetliler arasındaki hoca:

«Sünnet sevaptır» der kapların dibini temizlermiş. Uşak buna adamakıllı içerlemiş. Yemekten sonra davetliler ellerini yıkarlar. Uşak su döküyor. Hoca elini yıkarken uşakla şaka yapmak ister:

— Oğlum, senin adın ne?

— Farz hoca efendi.

— Oğlum farz isim olur mu?

Uşak cevap verir:

— Ne yapayım, sünnet desem beni de yiyeceksiniz!

RASİH ÇELEBİ
TARSUS

●

Ne diyecek?

Genç, sevgilisine sordu:

— Nasıl babana bir şey açabildin mi?

Genç kız cevap verdi:

— Neşeli bir zamanını yakaladım ona, senin için: «geceleri benim yüzümden sabahlara kadar uykusuz dolaşıyor» dedim.

— Eee... buna karşılık ne dedi?

— Ne diyecek, fabrikasındaki gece bekçisini çıkarıp seni alacağını vadetti...

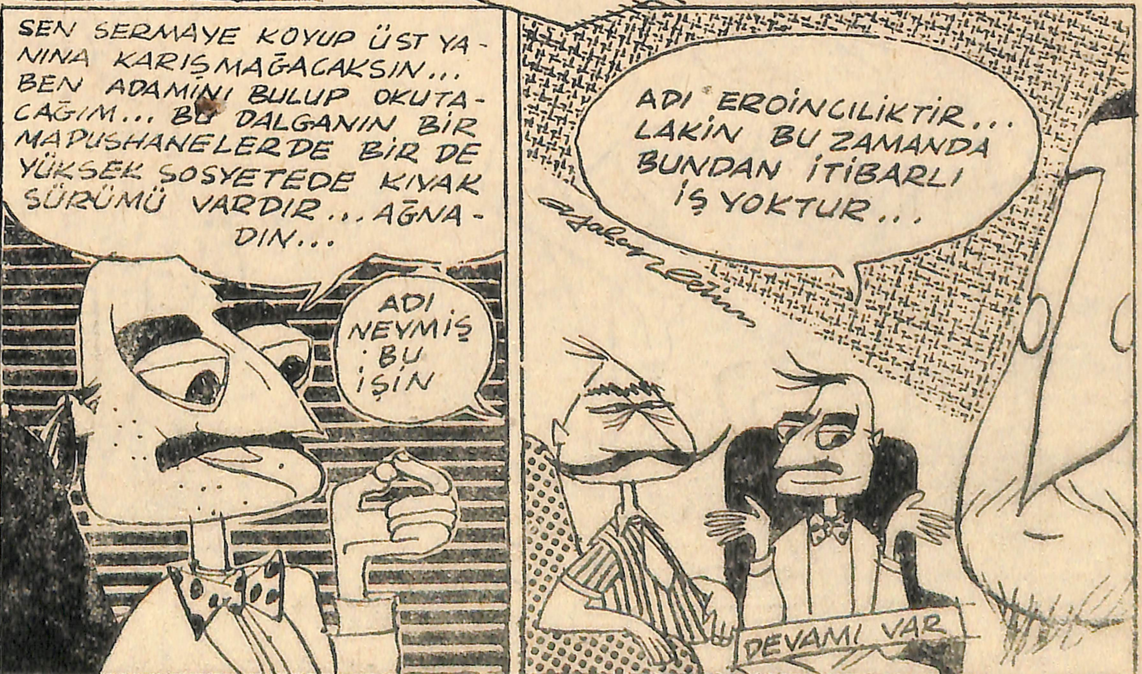
(Lütfen adresinizi gönderin)

Akbabanın Mizahî Romanı :

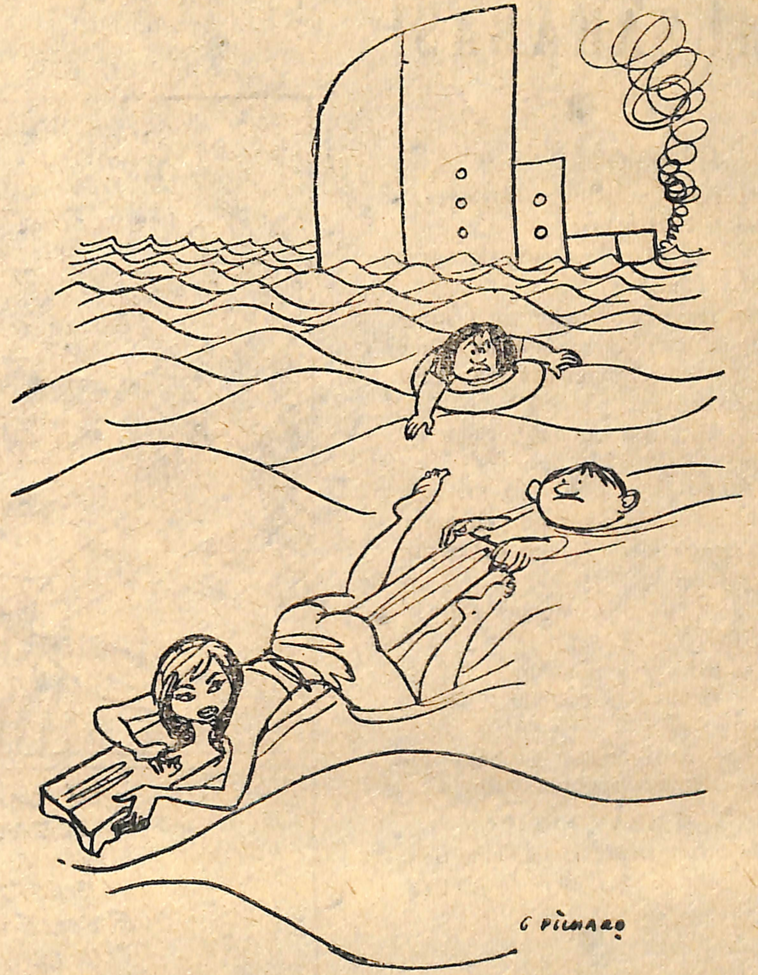

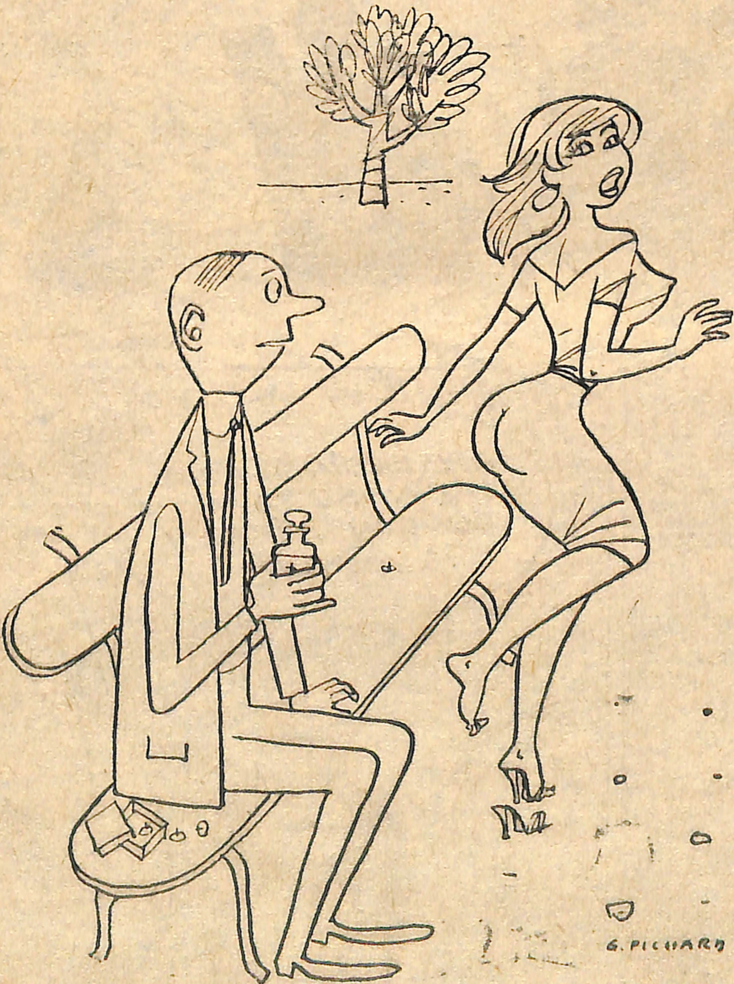
DÜNYA KARİKATÜRLERİ

— Fevkalâde doğrusu.... Dans öğretmeni misiniz?
— Hayır, araba vapuru kaptanıyım!.. — İtalyan —

— Körolası... Burada da mı dalga geçecek bir şıllık buldun?..
— Fransız —

— Şey, isterseniz ilâç da var!.. — Fransız —

YAZISIZ!.. — Brezilya —

EYLÜL'DE

50.000 Lira

HESAP AÇTIRMAKTA ACELE EDİNİZ

ŞEKERBANK

T.C. Ziraat Bankası

Tasarruf hesapları 1957 yılı ikramiye plânı tutarı

2.000.000 liradır

Bu Plânda Gayrimenkuller, dolgun para ikramiyeleri vardır.

1957 YILI İKRAMİYE PLANI

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

Bir damlanın harikası:

Ev hizmetinden ve sıcak sulardan mütevellit sertliklerle cild tahribatını önler, pamuk gibi bembeyaz eller temin eder

PRINCESSE

EL LOSYONU

DENİZCİLİK BANKASI

Bir sene vâdeli hesap sahiplerine %50 ve %100 menfaatli

iç ve dış seyahatler

Fazla malûmat için şube ve ajanslarımız emrinizdedir.

1957 İkramiye plânında

Büyükada'da denize nazır konforlu apartıman katları, çeşitli para ikramiyeleri

iç ve dış seyahatler

APARTMAN DAİRELERİ

ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ

YÜNLÜ - PAMUKLU SATIŞLARIMIZDA %10 TENZİLAT

SÜMERBANK

Kadın Olan Erkeğin Hâtıraları

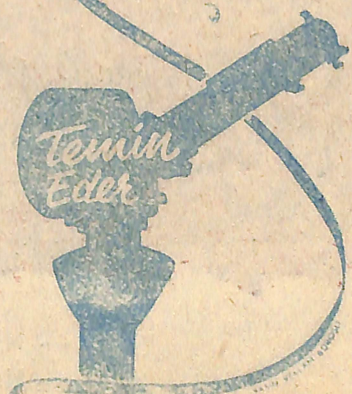
Yazan: AZİZ NESİN

İkinci baskı pek yakında çıkıyor

Fiatı 2 Lira

ŞEKERBANK

220.000 PANCAR MÜSTAHSİLİNE Modern Teçhizat

Sahibi : YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden NEHAR TÜBLEK
Teknik Sekreter : Selâmi Münir YURDATAP
ABONE: Seneliği 25, altı aylığı 12,5 L.
Adres : Klotfarer Cad. No. 8-10, Daire : 3
Belediye - İstanbul Telefon: 22 18 11
FİYATİ 50 KURUŞ
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI

Akbaba

— Nişanlımdan yeni şiirler gibi bir mektup aldım...
— Hay terbiyesiz hay!...